Година I Самоков, Март 1922 год. Брой 5 и 6.

РИЛСКИ ШЕПОТ

ОРГАН НА УЧАЩИТЕ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТЕ ГИМНАЗИИ — САМОКОВ

Главен Редактор
Христо Янев

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ
Райна Милева, Неделка Константинова, Надя Будурова, Иван Тодоров, Паскал Маровски и Пенко Пеев.

Администратор
Иван Христов

Годишно течение, десет брои — Абонамент 15 лева — Един брой 2 лева

К.

Димитър Недялков

Това бе неотдавна; в началото на една учебна година. Старите ученици бяха изненадани от едно необикновено и странно за тях явление. При първата сутрешна молитва на новата 1919—20 учебна година в катедрата на общата ни занимателна зала, вместо обикновения ученик—монитор, стоеше едно досущ непознато нам лице. Това бе Димитър Неделков един от новите учители и надзиратели за учебната 1919—20 година.

Димитър Неделков е роден в гр. Кукуш—Македония. Той е постъпил твърде малък като ученик в френския колеж в Солун, където и завършил своето гимназиално образование. Бил е дългогодишен учител в Македония и същевременно един от деятелните членове на местните революционни комитети. През Балканската война е бил финансов агент в Драма, а след бегството ни—секретар в Шумен. През голямата война е бил обикновен войник — писар в своята дружина и организатор на полковия театър. От 1919—1921 година виждаме го като учител и надзирател в нашата гимназия. Тук той не преставаше да се интересува от бурния живот на ученическите организации, насърдчаваше младите и сам вземаше участие в тях.

По настоящем Димитър Недялков, заедно с Павел Христов, се намира в Единбург—Шотландия, като студент по Богословието. Ако и да е тъй далече, той не е изгубил ни най-малко от своя интерес за живота ни в училището и за нашите тъй мили нему организации.

Д. Неделков в форма на Scotchman.

Христо Ботев.

Една особна година.

Необходимо ли е и тук да повторя, че в историята на нашите училища няма година подобна на 1921—22 год? Трябва ли да подчертая, че настоящата учебна година е единната по своите особности и контрасти? Най-после нуждно ли е да кажа, че от всички потомци на двете гимназии учащите се през тази година са най-щастливите и същевременно и най-нещастните? О, не, съвсем не! Никакви особни доказателства не се иска за това. Само един бегъл поглед върху изтеклото учебно време, едно набързо проследяване на събитията датиращи от 15 септември насам, ще бъде предостатъчно, за да ни наведе до горната мисъл. Една резка граница, една огромна пропаст ни дели, не от далечното минало, защото в такъв случай нищо чудно не би имало, но от близката до нас, миналата учебна година. Само няколко месеца ни делят от нея и ето на всяка стъпка виждаме големи и значителни промени!

Безспорно най-важното нещо в тазгодишния ни живот е опита да се създаде ново и отговарящо на днешните нужди училище. Днес всички без разлика на обществеици, родители, учители, ученици, съзнаваме и дълбоко чувстваме, че днешното училище отколе е преживяло своя век. Нуждата от ново, живо и пригодено изключително за българския, за нашия собствен живот училище, е повече от необходима. Тя се изправя пред съвременците като огромен свинкс и чака своето разрешение. Естествено е, при такъв болен въпрос явиха се всевъзможни мнения, опити и проекти. Общото недоволство от учебната система не мина без да засегне и нашите гимназии, които по нищо не се различават в програмата си от народните. Първата стъпка за подобрение тук е направена. Не мисля, че ще се намери някой от нас, да твърди какво ние постигнахме гонимата цел и че ние имаме вече тъй желаното от народа ни училище, но смея да кажа, че направеното в това отношение е твърде много, и че не след дълго ние ще се доберем до истинското и живо училище, до училището на българския живот, на българската действителност, защото който рано тръгне, рано и намира.

Първото нещо, което изпъква като следствие от този факт, е съкращението на учебната програма, тази програма от която еднакво са се ужасявали учители и ученици. История в I, II и III гимназиални класове, Логика, Етика и Психология в последните три класа на гимназията и Дескриптивна Геометрия в IV и V класове не се застъпват. Часовете на някои предмети значително са намалени за сметка на други. Английски език широко се застъпва в долните класове, а особено в I клас на гимназията, който има два часа дневно, или 12 часа седмично; втори клас учи География на английски, а четвъртия — вероучение; също пение и гимнастика са два нови предмета, които широко се застъпват. Но всичко това взето заедно в сравнение с крупния опит в девическата гимназия за ново училище и нов метод на възпитание е нищо, защото ако и значително да е намалена програмата, тя си остава тежка и не по силите на учащите се. Тази година при девическия пансион изникнаха две семейства, две къщи, наречени „комуни." Един опит за реализирането на един сърдечен блян за новото училище на българските девици. Отварянето на двете „комуни" произведе голям шум в нашето мъничко общество; всички очакваха и още продължават да очакват много от тях. Едни скоро се разочароваха в своите надежди и гледат не до там с добро око на тоя опит, на тоя сърдечен блян. До колко се прави, бъдещето ще покаже, защото тогава ще излезнат всички резултати на яве. Но народната мъдрост казва, че „денят можете да познаете още от сутринта." И наистина видимите резултати от тоя блян сж превъзходни, бих казал аз, в сравнение с тези получени в миналото. Аз познавам ученички свършили Американската Девическа Гимназия, некадърни още да поподкиснат кисело мляко, а тазгодишните членки на „комуната" успешно водят цялата домакинска работа. Обаче това не е най-важното. Духът, който те усвояват, дух на взаимно живеене, дух до негде сходен на бъдещето време е най-ценното, което те ще спечелят. Ние не сме в състояние да критикуваме днес „комуната," защото не сме запознати основно с техния интимен вътрешен живот. Повтарям да кажа, че единните, които ще са в състояние да произнесат най-справедливата оценка за „комуната", това ще резултатите придобити от самата нея.

Второто нещо, което непосредствено изпъква пред нас е силно развитата частна-инициатава у ученичките и учениците, а особено у последните. Общия брой на учебните организации през настоящата учебна година достига 13 разпределен върху помалко от 300 ученици и ученички. Две от тези ученически организации са общи за двете училища, 3 се намират в девическата гимназия, а останалите в мъжката. От новоосноваите организации 5 са в мъжкото, 2 в девическото училище и една е обща. Забележителен и твърде интересен е факта, че тазгодишните организации са чисто ученически. Настоятелствата у всички дружества, с изключение на „Въздържателната дружина", са изключително от ученици, когато пък в миналото не е имало организация, в настоятелството на която да не влизат някои от г-да учителите. С големия брой на ученическите дружества не искам да подчертая, че ние печелим твърде много, даже в някой отношения губим. Многото организации разпокъсват силите. Едни и същи хора влизат в различни организации и естествено е, че при такова разпокъсване постигнатите резултати са твърде далеч от онези, които биха могли да се постигнат. Много от тях гонят едни и същи цели, и въпреки това те се намират в враждебни отношения по между си. Това е един жалък факт, който ще трябва да се отбележи. Ние имахме проливни пролетни дъждове през тази година — това бяха условия и благовремия, годни за работа, условия които даваха възможност на учениците да проявят една трескава дейност. Много бурени растат при обилните дъжове. Бурени са повечето и от нашите дружества. Но това не ще продължава за дълго. Буренте изсъхват. Ще окапят и повечето от дружествата, както окапват излишните плодове на претоварено дърво, но духът вгнезден в учениците към задружна работа не ще изчезне. Че това е така, можем да се уверим от признаците които виждаме днес. Третия клас на прогимназията се е отличил твърде много в това отношение. Той засрами всички нас и се издигна на една височина достойна за пример. По собствена инициатива, по собствено ръководство и при обезсърдчение от страна на някой от учителите им, те дадоха една забава с прихода на която помогнаха на трима свои крайно нуждаещи се другари. Освен това те пак самостоятелно си уредиха реторически състезания със съкласниците си, в които два пъти излязоха победители. Техния пример бе подет от д-во „Неделна беседа", което също уреди подобни състезания. За забелязване е че при тези състезания не липсват жури, които са обикновено ученици и ученички от горните класове, досущ не заинтересувани нито към едната, нито към другата от спорящите страни.

При двете спортни организации се основаха отделни тимове, които почти всеки ден имат мач на полето.

Д-во „Развитие" готви също едно голямо публично състезание между членовете си с особни награди.

Въобще стремлението на учениците към задружна колегиална работа силно се чувствува и развива, а духът към съревнование благодарение на отделните дружества напоследък много е развит. Тази година съзнанието на учениците трескаво работи: духовете им са будни. Всички се стремят да допринесат нещо за общото добро, за общото благо. Всеки един работи да направи живота ни по-добър, по-честит и по-приятен. А безпорно е, че това се дължи до висша степен на мълчаливата работа и неусетното влияние на дружествота ни.

Ученическото мнение таза година се значита повече от коя да е друга. Не казвам, че учениците вземат широко участие в управление на училището, каквото би трябвало да вземат. Ние далеч сме от един ученически съвет, който да заседава заедно с учителския и да има равни права с него. Нещо повече даже Ние нямаме нито един представител ученик в съвета, нямаме поне отделен съвещател ученически съвет, но ние сме на път към реализирането му. Безумна и твърда дръзка ще се види на мнозина мнението за равни представители в съвета от страна на учители и ученици. Това е нечувана смелост ще помислят мнозина, това е едно чудовищно искане, но е това в обикновения ред на нещата, ще отговоря аз. Учениците и ученичките съставляват училището и те трябва да решават съдбините си. Какво чудовищно има в това? Пълна автономия, пълно самоуправление трябва да има в новото училище и ние, както казах, сме на път към реализирането й. Дирекцията в много случаи прави референдум, допитва се до учениците за тоя или оня въпрос. Но това трябва да зачести, трябва да стане нещо обикновено и не да се свиква по инициативата на дирекцията, а на самите ученици. Дирекцията тази година е по-либерална в много отношения от коя да е друга година Нашия уважаем шеф, г-н Роланд, загатна за съвещателен ученически съвет. Обаче загатването му остана в същност само загатка. Но това иде да докаже за лишен път, че чудовищната мисъл за автономията и пъл-

ното самоуправление на училището става обикновена и ще легне в основата на преобразуваното бъдещо училище.

Привилегиите ни по настоящем са увеличени. Никога в миналото пансионерите не са били свободни в неделния ден. Това е една реформа, която може да се цени буквално само от учениците, защото те са били ограничените, те я чувствуват и само те могат да видят добрите резултати. Били сме в миналото ограничени, но аз мога да посоча редица неделни дни, в които училищния двор е бил досущ празен ? ! Где са били тогава учениците ? ! Тоя въпрос не се нуждае от отговор, защото затворника жадува само за свобода! Е, питам аз, каква полза от ограничението и какво се постигна с това? Само отрицателни резултати, които мога да подчертая, стига това да стане нужда! По една щастлива случайност ние имаме тази голяма привилегия, но жалкото е че ще я изгубим, защото неотдавна г-н Ролянд се изрази между другото така: — „Никога в миналото не сте били свободни в неделния ден и никога в бъдещето може-би, не ще бъдете."

Друго важно обстоятелство е че ние правим щастливо изключение от всички народни гимназии. Нашите училища са единствените притежатели на общ ученически орган, издържан и редактиран изключително от самите учащи се.

Мъжката гимназия има свой училищен марш, има и свое училищно знаме.

Голями са нововъведенията и промените на учебната 1921—22 год. и това е естествено, защото ние се намираме в един преходен период между старото отживяло своя век училище и новото, очаквано с трепет от всеки един, български училище. Изключителна е тази година! Ние видяхме добри и лоши неща. В самото начало трябваше волно-неволно да се борим с един ужасен епидемия — скарлатината, който ни отне най хубавото време, а в самия край ние трябваше да наведем главите си от срам при великото падение на един от нашите уж най-надежни и способени учители. Живота е борба, той има своите приятности и мъчнотии, училището трябва да върви в унисон с него! Няма по-изключителна година в нашата история и няма по-голями щастливци, а същевременно и по-голями нещастници от учащите се през настоящата учебна година. Ако някога за куриоз се потърси година пълна с контрасти, безсъмнено очите на всички ще се обърнат към учебната 1921—22 година.

В. К.

Седмокласния фъдж.

Един чудно хубав януарски след обед през третата карантина в номера на седмокласничките беше тихо, топло — печката бумтеше и настройваше някакси към леност. Изведнъж една физика се стовари върху главата ми и един глас ми извика: „Ще си дадеш ли какаото да си направим фъдж."

Фъдж, фъдж, какво славно нещо е това фъдж! всички в един глас завикаха. Книгите бързе бяха захвърлени и в стаята вече нищо друго не се чуваше освен размишления как ще намерим тенжера за толкова желания фъдж. Най-после една извика: „ О, това е много лесно аз ще отида в кухнята, там една от готвачките ми е любимка и тя ще ми даде тенжера."

„Браво, браво" ехтеше цялата стая. „Тичай по-скоро." Всички с светнали от възторг очи и засмени лица шумно се разговаряха, нервно бутайки се около печката при мисълта за славния фъдж и затова, че нема уроци — „Колко е хубаво да се живее" извика някой — „Да, разбирасе — пък и фъдж: о, чудо!

Вратата се отвори и вътре влезе запъхтена, почервеняла от студа седмокласничка, която имаше тази привилегия да бъде любимка, вследствие, на което се разреши мъчния въпрос за тенжерата. Веднага всички се разтичаха, турихa потребните неща на огъня и скоро завре нашия фъдж.

„Стига му толкова" ние всички викахме. „Не, не разбира се вие нищо не разбирате от такива работи" се намеси тази която го бъркаше. „Дали е сладко?" „Нека си близна!" възхитено извика една — и дорде другите я спрат тя си мушна пръста в кипящите бонбони; но страшно изпарила се почна да тича нагоре, надолу по стаята. „Това ти се пада," викаха всички — това ти се пада."

„Изглежда да е редко, но нищо, ще го насипем вече." Тържествено произнесе готвачката. Ние бяхме во възторг. Всички се наградихме около чинията в която беше изсипан фъджа — но, о, трябва да се чака барем един час, за да изтине. „Да го оставим вън, на снега по-скоро ще се втвърди нали!" „Не, не, по-никой начин, шести клас вече

знаят, че ние ще правим нищо и, щом го видят ще го разграбят." Глупости защо говориш! извика некой — и чинията беше занесена вън; но изведнъж като по даден знак се събраха петокласнички, и възхитително почнаха да гледат на бонбоните. „Нека само да ги померишa се молеше една!" „Бегай от тука" викахме ние и с всичка сила размахваме машите от печката — благодарение на което можахме да опазим донякъде читав нашия фъдж.

„Но къде са всички? Попита някой. „Ха, ха, ха, — те облизват тенжерата." В това време се подадоха на вратата няколко изцапани с шоколад лица, ръце и рокли, които шумно се смееха размахвайки, налево и на десно тенжерата по която нямаше и следа от бонбони.

Най-после всичко беше готово и сега оставаше само да се раздели привлекателния фъдж — това е трудна работа, но мина благополучно и след малко всички вече се възхищаваха от сполучливия ни опит.

Вътре беше топло и предразполагаше към лепост и нови изобретения за утре. Снежниките бързо се гонеха вън, ветъра силно блъскаше стъклата на прозорците, и като че ли всичко наоколо повтаряше: „Хубаво е наистина да се яде фъдж."

Misquito

Храбреците на стая „Нова Америка"

Студена зимна нощ. Ученички са събрани около бумтящата печка. Сладки приказки се носят от уста на уста.

Но ето втория звънец за лягане.

— Бързе в леглата, miss Abbott преглежда тази вечер.

Не след дълго се чука на вратата. От дъното на стаята някоя високо почна да спряга:

— Come, coming. came, come.

Влиза Miss Abbott.

— Момичета, защо не сте всички в леглата си?

Купища извинения се сипят. Но след малко, весело се провикват гласове:

— Лека нощ, Miss Abbott.

— No, girls, good-night.

— E, good-night, Miss Abbott.

Няколко минути тишина.

Ето Фацио се измъква от леглото си. Почва да се блъска из тъмнината.

—Уф! Misquito, къде ми са книжките за косата? Трябва да я навия. Ела да ми ги намериш.

— Какво си се развикала? Сега се сети за тях. Е, пък утре не се показвай на вън много.

Сънчувствителния Misquito се измъква от завивките.

— Ето ги на, аз ги виждам и в тъмното.

И до като Фацио се разправя с книжките си, Misquito се любува през прозореца на вълшебната нощ.

Но, О! какво? — човек! ! !

Ето го на, влиза в дърварника и от там през зида в нашия двор.

— Squirrel, гледай един човек там на кюшето. Виж, право към нас гледа.

— Човек ли? не казвай такива страшни думи.

И Squirrel се провикна от леглото си:

—Момичета, елате да видите апаш, апаш!

Всички наскачат и тичат към прозореца.

— Какво ще правим сега?

— Оле-ле, умирам си от страх!

— Ей, кой си ти там! пита развълнувана ученичка.

— Че гледай го пък и не мръдва.

— Слушайте, какво ще ви кажа.

Едно, две, три, и всички ще почнем да викаме, че да дойдат осмокласничките от доле.

— Хайде!

Издава се командата.

— Екво, две, три!

Чуват се страшни викове, у, а. . . у, а!!

Командата се издиктува втори път, и същите викове се повториха. (А то, викове ли бяха, какво бяха! не знам; но право да си кажа, от човека толкова не се уплаших, колкото от тези викове.)

Някой чука. Misquito отива до вратата.

— Кой чука?

— Аз—чува се отвън.

— Но, кой си ти?

Пак същия отговор.

Познахме гласа и отворихме на една осмокласничка.

— Какво сте се развикали, бе? попита тя.

След нея пристигна и Miss Abbott. Всички се надпреварямe да разправяме, от което тя едва разбра нищо.

— Но, момичета, не знаете кой е, пък и защо ви е страх, като е той долу?

— Но Miss Abbott, веднъж човек се показа на един от тези прозорци, и този сигурно ще направи така!

— Какво, какво е станало? — питат пристигащи любопитни — отвѫд мислят, че зданието ви горп и че цяла шайка от апаши ви е нападнала.

Какво не?? фантазията работи ли работи. „Скоро в леглата" се изкомандва.

И ние през глава се завиваме. Вѫзбуденото вѫображение ни рисуваше славни подвизи и незавидната съдба на този нахалник ако само помислеше да ни изплаши!

Разбира се за в бѫдаще. За сега леглата бяха по-приятни от подвизите.

п. п.

Нейната градинка

Може-би е на 40 години, но далеч е тя от еднообразния пълен с неприятности житейски живот. Нито пък пълни своята любов над някой ревнивец, или подлизурко. Нейното сърдце е чисто, като току що разцѫфнала се роза, окъпана в утринна роса при изгрев слънце, на което не е кацало още нито едно насекомо с изцапани крилца.

О! . . . И най падналото сърдце има любов, макар и към злото, но нали пак е любов? Та кой е този, който е предмет на нейния жар?

Не, не, не е „кой," а „тя" — нейната градинка.

Всякога, когато и да я потърсите, ще я найдете там, там между цветята, семената на които със вкус подбрала за тази година. Ах. . . ! как ги е наредила! ! . . ето тук на тази страна в хубава алея подбрала е най-нежните цветенца: скромни теменужки, иглики разноцветни и горди незабравки, а до тях моминат сълза и момпното сърдце. Понататък: ка рамфили и лалета, зюмбули и крем, а там край чешмата рози са цѫфнали.

Та тук, казвам, ще я намерите всякога, от изгрев до залез — тя рови с нежните си пръстчета в меката пръст и скубе бурените, полива увяхналите и милва току що цѫфналите цветя.

Слушайте, на кого от вас не би се дощяло, през една хубава лунна майска вечер, когато слаб ветрец полъхва и на вълни носи цветний аромат; когато листата на дърветата тихо шумолят и сал прилеп над вас излека прелети и остро процвърчи, кой от вас не би ѝ обещал, че няма да откъсне нито едно цветче, а само би желал да гони светулки из тази градинка?

„Не, не може" ще ви каже тя, „защото красотата, нежността и сладкия дъх на моите деца ще ви съблазни."

„Моите деца" казва тя! Да, ето къде дава тя своята любов, ето къде харчи своя труд.

Вас ви тя не пуска, защото се плаши, но ето кой често ходи по късна доба.

Имаше нейния комшия едно старо магаре, което му помагаше разходки да прави. То всякога слушаше своя господар, който от радост свобода му даде да ходи нощем из целия двор. Но магаре, брате! седи ли то мирно!

Една нощ, когато всичко бе заспало в дълбок, сладък сън, то прескочва слабата ограда на нейната градинка и. . . . . между цветята, гордо се разхожда с вирнати уши.

Приятния живот и сладките минути прекарани тук до късни зори, го накараха и друг път това да стори. От многото му посещения на този рай, то закъсняло беше веднъж, та в зори прескочи там. Рано събуди цветенцата, които бяха заспали; Окъпани от слабия вечерен дъждец.

Запътя се към чешмата напи се със студена вода после, доволно отмъкна се на страна, отърси се, прозявна се няколко пъти и закърши един розов храст.

И тази утрин тя стана, пак радостна и весела. Първата ѝ работа беше да споходи своите деца. Отиде в градинката, престъпи няколко крачки край алеята и вни поглед в нещо странно, нещо, което нейните очи не бяха виждали до тогава на това място. Тъй стоя неподвижна дълго време. В ума ѝ се въртяха върволица мисли, но ни една не освети мрачното ѝ лице.

„Ха! . . Ето тука разровена пръст. Кой дявол тука е бродил през тъмната нощ? Това е навярно комшийската свиня. Та тук ли намери зурла си да вреш—гад укаляна!— Не, не е свиня ето следи от копита!"

Тя внимателно тръгна по следите, които я заведоха право към чешмата, спря се за малко и се замисли, а в това време нещо изпръхтя, тя се стресна надигна глава и що да види — комшийското магаре в розовите храсти!

„Изрод, хайванин! ! ! що дириш тук? Та тук ли е твойто място, проклето животно?"

Тя се затича отвори пътните врата и го удари с пръта. След това се върна и видя омислените рози, които скърбяха за своята дружка. Тъй зле повалена от злото животно. Тя се приближи до нея, взема я, прокълна още няколко пъти нейния убиец и хвърли я през оградата.

Тук далеч от своите дружки, самотната роза потъна в мисли и бавно увяхна. . . . .

А комшийското магаре от срам пред своя господар не се върна у дома си, но убесило уши пое пътя си надолу и зарея се далеч.

Павел Христов
студент по Богословие
Шотландия.

Пътни бележки.

(продължение)

Dear Кицо

Чудно мъдър е нашият пострадал народ! Неговите дивни поговорки, хубавите му и къси притчи, са пропити от дълбоката и истинска мъдрост на опитността. Скъпи мой, ние нямаме голяма модерна литература, нашите художествени творения не могат да се мерят с произведенията на великите гиганти на словото и мисълта. Бедна е нашата художествена литература; земята ни оспроте, но за туй пак ние имаме едно богато и чудно хубаво народно творчество, което по нищо не отстъпва на кой да е народ!

Приятелю, не скърби. Ще стигнем най целта. „Всяко зло за добро" е изрекал преди години народа ни. Жално е, наистина, че нямa влак за Франция и че ние ще трябва да чакаме в Турно до утре заран, но я чуй; искаш ли да зърнем уголемени още веднъж подпебните върхове на дивната Рила? Електрическия влак скоро тръгва за величавите Алпи; ще дойдеш ли да зърнем по-отблизо гигантската планинска верига и да подишаме свежия и здрав Алпийски въздух? Ах неблагодарнико, ти нямаш търпение, а забравяш, че догдето се належаваше в некото пухово легло, аз трябваше да обходя целия град и да се погрижа за необходимите ни неща. За Бога, не бързай, защото аз съм изтощен и нямам твоите сили . . . . . Има доволно време до тръгването на влака. Сега разбира се съгласен си с народната мъдрост, че не за зло, а за добро останахме в Турино, иначе ще ли някога ти се отдадеше случай да надникнеш в това дивно царство на природните красоти? Виж не ти ли изглежда влака по нервозен и от миналогодишния ни пазвантин? Той ни влачи с светкавична бързина, и мене ни се чини, че седим на една киномотографическа зала, в която лентата вихрено се движи и всеки миг открива нови по-хубави и по-красиви една от друга панорами. Месността тук е все тъй прекрасна и, вярвам, ще се съгласиш без колебание, че тя не отстъпва по своята красота на нито една от местностите-които видяхме, нали? Ето ние се изкачваме по са, мите Алпи . . . ха, ха, ха . . . Защо не се смееш? Не си ли спомни нищо родно, нищо мило вереди това чужди кът? Внезапно ни хрумна мисълта, ако тоя влак беше наш, български, горкия колко много щеше да пъшка из тези стръмнини; а пък този без да издаде ни най-малк шум изтегли ни на самия връх в един пронеждутък от няколко часа само. Долината, по която се изкачвахме, обърни се и виж, е изпъстрена със спретнати и засени села. Какви мязат ли на нашите? От тук нагоре ще видим десетки електрически инсталации сё за пръскатите из долинатa селца и безбройно тунели очакват лекото преминаване на светкавичния влак. Но почакай, да спрем и ние тук където почти всички спират. Тук е доволно високо и гледката е крайно красива. Разгледай се около себе си. Ние сме на върха на една планина, която е обкръжена от всички страни с по-високи планини, които се губят в синкавата мъгла. Ако погледнеш надолу ще видиш, че

Влака се връща след малко обратно. С прискърбно сърдце ще трябва да се откъснем от Алпийските недра. Утре влака ще ни понесе към хладната и безинтересна Франция. Скъпи мой, аз се отказвам да те водя и разказвам за нея. И наистина, какво има да се разправя за тази студена милитаристична страна? Какво може да се каже за нейните безлушни жители? Върни се мили мой обратно, върни се, за да не си развалиш хубавите впечатления от това дълго, но разкошно пътуване. И когато случайно някъде орловият ти взор блуждае из някой Пирински или Рилски връх спомни си за гнездото на всички земни красоти, за страната, към която природата бе тъй щедра и благосклонна, за майката на всички изкуства, за хубавата и вечно весела Италия.

С. Прокудев.

Страдания за нея

Навред меланхолия страна владее,
Природата пуста е, няма,
А мрака над нея злокобно гъстее,
Зефира под него задряма.

Ни славея пойни, в'дъхновените песен
Подсма намежду листата;
Ни прилепа пъргав, във свода небесен,
Се нейде явява в'тъмата.

Нощта се спотайва над урвите диви —
От нейния сън запленени;
А долу във мрака потоци игривц
Клокочат пак, осамотени.

Земята е пуста, с'тъга помрачена,
Мълчание гробно царува;
А мойта безмерно душа уморена,
В'безбройни страдания плува.

С'единичка надежда в'живота останах,
Но тя веч отдавна угасна,
Почива онази що аз обожавах
И гроба ѝ с бурен обрасна.

Една се след друга въздишки изтръгват
Из мойте гърди наранени;
Порой сълзи от очите ми бликат,
Че мойте мечти са срутени.

Недържава ветреца с'листя да играе,
Долавяйки мойте страданйя;
И тъжно се вслушва нощта, да узнае,
Защо са тез глухи стенания.

Росата—сълзите ѝ хладни, усещам
Над мене безмълвно как рони:
Милувките нейни, аз жадно поглъщам,
Тя с'сън ще скръбта ми прогони.

Христо Янев.

Фрагменти.

1. Моята есен.

Дяволито подмигват усеяните по обширното небе звездички, а тяхната дивна царица—луната, величествено се носи на златна колесница между многобройните си поданици и хвърля бледа светлина, която прониква през гранките на вековни дървета. Отдавна вее вече острият есенен вятър. Преклонилата на възраст природа трепетно се свива от ядните закачки на свадливият есеняк. Грамадните клони на вековните великани страхотно се свождат към посланата со златни монети земя и плачевно сочат оголелите си части.

Есен е. . . . .

Отколе дивна пролет и знойно лято отлетяха!

Вред бледната лунна светлина ронят се попарени от есенна слана листа и тихо тъчат златна плащеница на умиращата природа.

Спи заспалото човечество спокоен сън уморено и утрудено от житейски грижи, а бавно чезне изтощената природа и клони към своя тримесечен сън.

Есен е. . . . .

Отронени листа едни подир други подобно на мънички снежинки тихо капят а бледия месец, като малка самотна вощеница залепена на смъртно дървено ложе, пръска слабите си лъчи вред тъмният мрак, обвиващ гаснеющата природа.

Есен е и в моята душа.

Отдавна буйна пролет ме напусна.

Дни на крехка младост отлетяха и не ще върнат нивга веч. Изкласи моя ден, вред нощ безпросветна от бранни времена. Натегнали крака едвам ме влачат из неравен земен друм. Бели власи заместват златни къдрици и дълбоки бръчки покриват засмяното ми някогаш чело. . . . . .

Всеки отронен лист е и сетен час на негде гаснеющ човешки живот, а падат те беспирно — пожълтелите есенни листа.

Ех, кой ли от тях ще предрече и моя тъжен край? . . . .

А близо е той! . . . . Черен ров се изправя пред унилия ми взор и зеещ гроб преграждa моя път нерад. Натам ме влачи злата съдба. Забрава ще обвие името ми и бурени ще кичат сиротния гроб. Грубо скован кръст ще изгние и ни една горещa сълза не ще ороси черната купчина пръст. Майчина целувка не ще се сложи над бледите ми устни, и нейният отчаян плач не ще смущава вечния ми покой. В ранни утрени зори тъмния силует на младата хубава девица не ще се мярка во вечния град и нейния страстен поглед не ще блуждае за моя дух, защото самотен бях вред тоя свят, никому ненужен. . . . . непознат; явих се незабелязано в него, замрях крадешком светлите лъчи на златното слънце и со тъй незабелязано ще изчезна. . . . . .

Есен е. . . . . На запад клони моя ден наред. . Тъжовно капят есенни листа.

Ах, кой ли ще е моя есенен час? . . . .

Ще хлипат проливни дъждове и пак ще грейне злато слънце — извор на живот. Пъстри цветчета ще хлъзнат по зелените морави и пак ще запеят своята вековна песенчица бистрите и хладни поточета. Малката полска чучулига и дивното славейче ще кършат своите гласове во дивни песни и буйно ще подйемат химната на пролетта. А тя променена и разхубавена, като първобрачница пак ще дойде .... но мойта пролет, мойте младини, ах, не ще се върнат нивга веч, тъй както не се връща и никой минал ден! . . . .

Една бе мойта пролет и кратки бяха мойте младини.

Ей есен дойде и за мен. . . . . .

Тихо се стелят обруленi есенни листа и осветени от меката лунна светлина покриват голотата на умиращата природа. Острият есенен вятър ядно се мръщи, а вековните дървета плачевно допяват погребалната песен на гаснеющата природа.

Хиляди очички сълзят горе в небето.

Есен е. . . . . .

Ей безпирно падат пожълтели есенни листа, а негде бавно гасне след всеки един нечий човешки живот. . . . . .

Ах! След кой ли от тях ще изгасна и самия аз.

2. Незабравки.

Два самотни стръка бяха те — мънички и свежи незабравки. Небесно сини цветчета на ранна буйна пролет. Над див буренък еднички те се издигаха високо и гордо показваха своите сини очички, както подранило лале—бялата си чашка.

И растеха те един за друг яко сплетени и впити. А дивни бяха първите дни на тяхната гиздава пролет, на тяхната буйна младост. Животът им бе тъй светъл тъй честит! Сладостни бяха часовете на упоение, сладостни и желани. В жилите им бликаха потоци от жизнена сила — мъзга.

Така растеха самотните рожби на ранната пролет прегърнати страстно и безгрижно радващи се на чудно хубавия Божи свят... Напусто бурените протягаха стъблата си да задушат. Силно прегърнати, тем по-леко бе да посрещат всяка изненада и свободно да цъвтят вред дивите бурени и буйни треви. Лазура на сините небеса секаш напълно бе отпечатан в техните мънички листца и ги правеше тъй нежни, мили и прекрасни. А как хубаво, как сладко, подцвърчаха над тях пролетните птички!

Но всичко това не бе за дълго. Ето че жестоката съдба, чрез ръката на двама влюбени спуща се вез тях като черен облак и туря край на дружният им живот. . . .

Раздяла! . . .

Тънката и румена ръчица на младата влюбена девица откъсва двата самотни стърка и с огнени думи на пламенна любов, окачва единия стърк в гърдите на едрия червендалест юнош:

— „Това цвете ще ти шепне думи които всякога ще звънят в ушите ти. Forget me not, го именуват, англосаксонците.“

— О, скъпа моя, прошепна нейния избранник, нима се съмняваш в това?

— Forget me not, шеметно повтаряще кичеща буйната гръд на младата девица незабравка, успяла да се докосне до разтвореното венче на другарката си и да замре в дълга прощална целувка.

Така се разделиха те; така прекратиха своя дружен живот.

И кичеха те за дълго гърдите на двамата млади. Дните се заредиха един след друг и забрава покри спомените за хубавите и щастливи дни на крехките незабравки. Момъка, залюби друга и незабравката кичеше вече нова гръд—гръдта на новата му избранница.

А и буйната девица скоро охладе към крехката незабравка и един ден с досада я захвърли. . . . тежки подковани ботуши на случайно минал левент юнак се слагат върху нея и горкия мъничек цвет умре тъй рано тъй млад.

Останалата сирота незабравка бавно залиле и червея на незабравата прояде нейното младо сърце.

Така загинаха двете мънички и нежни незабравки, двете полски цветчета — свидни рожби на тъй ранната пролет.

Марко

Обзор на девическото училище за II срок.

Животът е борба. В училищата както са сега наредени, тази борба се обращя в игра. Игрището е определеният от държавата материал, който учащите се трябва да минат, правилата на играта са законите и наредбите, издадени от министерството на народното просвещение, прицелните точки са бележките и сждите на играта са учителите.

Тази игра не представлява голяма полза за участвующите и далеч не е забавителна — даже към края на сроковете и към края на дялия учебен ден става много мжчителна и за играчите и за сждите.

Обаче резултатите и на най-утегчителната забава не са без интерес, затова ще изложим долу резултатите на нашите занятия през II срок и споменем имената на някои от способните, верни и кжсметлии играчи.

Първо заслужава да се отбележи, че успеха на ученичките през II срок изобщо бе по добър отколкото през първия: VIII кл. например, увеличи успеха си от 3·96 на 4·30, VII кл.—от 3·81 на 4·28; VI кл.—от 3·92 на 4·18; V кл —от 3·73 на 3·96; IV б клас—от 3·96 на 4·22; IV а кл. — от 3·60 на 4·09; III кл.—от 3·80 на 3·99 и I-я кл.—от 3·82 на 3·85. Единственя клас, който е намалил успеха си е II, който за първия срок имаше 3·96, а за втория—3·79 и мина от първото място за първия срок на последното място за втория такжв.

Реда на класовете изобщо не се е изменил много. Най-задоволителната промена бе изкачването на VII клас от шестото място на второто. Реджт за вторил срок е както следва:

VIII	кл.	с	общ	успех	4·30
VII	„	„	„	„	4·28
IVб	„	„	„	„	4·22
VI	„	„	„	„	4·18
IV а	„	„	„	„	4.09
III	„	„	„	„	3·99
V	„	„	„	„	3·96
I	„	„	„	„	3·85
II	„	„	„	„	3·79

Общият успех на цялото училище е 4·07 Поразителна е разликата между успеха на прогимназията и гимназията. Първата има 3·88, а втората 4·17. Има разлика значи, от $^{29}/_{100}$ в полза на гимназията. Естествено би било да се очаква разликата да бжде в полза на прогимназията, гдето предметите са по-малко и по-лесни.

Друго нящо, което човек би искал да узнае от гореизложените бележки е — влияе ли новата комунарска система върху успеха на учащите се т. е. учат ли момичетата по-слабо или по-добре при по-голямата свобода на малките групи в отделните кжщи. Обаче никакжв отговор не може да се даде на този въпрос, повеже ученичките от едната кжща са първи в училището, а тези от другата са межу последните. Значи, че тук други обстоятелства влияят, а не новата домашна обстановка. Интересно е да се забележи, че ученичките от VIII кл. членки на една от домашните групи, имаха 4·19 през втория срок миналата година в сравнение с 4·30 тая година и, че лаишния VIII кл. през II срок имаше общ успех 3·97 в сравнение с 4·30 за VIII кл. тази година.

През първия срок имаше само шест ученички с общ успех пет или повече; през втория срок имаше 19. Единствения клас, в който няма ученички с общ успех 5 през втория срок е VII клас.

През I и II срокове най-силната по успех ученичка в училището бе Димитрова Надежда, която през I срок имаше общ успех 5·57, а през II — 5·8. Тя е обаче нередовна ученичка, дошла от френско училище в Каиро. През I срок тя бе в I клас, през втория — в II клас и до края на тази учебна година ще свърши целата прогимназия.

Най-силната редовна ученичка в училището и единствената с общ успех отличен е Манафова Радка от V клас.

От дванадесетте най-силни редовни ученички в училището две са от VIII клас, две —от VI, четири от IVб, три от IVа и една от I; бележките им са както следват:

от V	клас	— Манафова Р.	— 5·5
„ VIII	„	— Милева Р.	— 5·45
„ III	„	— Андреева Л.	— 5·45
„ IVб	„	— Копчева В.	— 5·38
„ IVа	„	— Ганчева В.	— 5·28
„ IVб	„	— Илиева П.	— 5·25
„ IVа	„	— Джангова С.	— 5·25
„ V	„	— Пачеджиева М.	— 5·20
„ VIII	„	— Цакова М.	— 5·18
„ IVа	„	— Ангелова В.	— 5·14
„ IVб	„	— Кутевска А.	— 5·14
„ IVб	„	— Кятипова Р.	— 5·13

Клас по клас училището представлява следната картина:

В осмия клас има шест момичета с *много добър* успех срещу три с такжв за първия срок; освен гореспоменатите две, Лиячева Р. с — 4·91, Константинова К. с — 4·73, Радева Софка с — 4·70 и Попова Ю. с — 4.64.

В седмия клас две момичета имат *много добър* успех срещу едно с такжв за I срок — Добровска М. с — 4·91 и Владова Г. с — 4·82. В този клас има само една ученичка с обща бележка по-малка от пжлна четворка.

В шестия клас има само две ученички *с много добър* успех—Облакова В. с — 5·10 и Маркова М. с 4·88. В този клас няма момиче сжс среден или слаб успех; 13 от 19 имат повече от пжлна четворка.

В V клас пет момичета имат *много добър* успех, освен гореспоменатите две между 12-тях най-силни в училището, Цакова В. с — 4·8, Николова Ст. с — 4·6 и Стойчева М. с — 4·5. В този клас 6 момичета имат общ успех среден и само 10 от 22 имат повече от пжлна четворка. Този е най-слабия клас в гимназията, но в противовес има единствената редовна ученичка в училището с отличен общ успех.

В трети клас има три момичета с много добър успех срещу две с такжв през I-ия срок — Андреева Л. с — 5·45, Момчилова М. с — 5·00 и Пейкова Н. с — 4·55. В този клас има две момичета сжс слаб успех и две сжс среден. Този е най-силния клас в прогимназията.

Вторият клас, който беше между първите класове първия срок е станал най-слабия. В него има три момичета с *много добър* успех: Корчева Л. с — 5·00, Везенкова Г. с — 4·67 и Куюмджиева Р. с — 4·50. Едно момиче в този клас има слаб общ успех и три имат среден. В целия клас има 13 момичета, а 8 от тях сж получили общ успех по-малък от 4.

В първия клас Манафова В. има 5·17, Разловска —4·67 и Кюстендилска—4·50. Едно момиче в този клас има успех *слаб* и две—среден.

Изобщо ученичките показваха голямо усърдие в своята работа и доста добросжвестно изпълниха възложените им от учителите задачи. Ако тжй усилено работят, за да изпълнят взискателната ни учебна система, която не обичат и която особно не ги подготвя, какви ли чудеса биха вършили, ако

Сцени из живота на малката комуна.

В IV А клас има най-много ученички с много добър успех; те са десет на брой срещу шест за I срок и имат следните бележки: Ганчева В.—5.28, Джангова С.—5·25, Ангелова В. — 5·14, Гжрдева М. — 5, Данчева Ц.—5, Вжрбанова А.—4·89, Андреева М. —4·88, Московска — 4·86, Начева Сл. — 4·63 ХаимоваМ — 4·57. В този клас има три момичета с общ успех *слаб* и пет — сжс *среден*.

Четвърти Б клас има осем ученички с *много добър* успех срещу три с такжв за първия срок: Копчева В. с—5·38, Илиева П. с— 5·25, Кутевска А. с—5·14, Кятипова Р. с—5·13, Пенева М. с—5·00, Илиева Л. с—4·63, Георгиева З. с—4·57 и Дукова В. с—4·50. В този клас има две момичета со слаб успех и две сжс среден.

учеха това, което обичаха по начини полезни и естествени.

Поведението е било задоволително. Обичаните забележки и мжмрения са били дадени и в някои редки случаи поведението е било намалено.

Както често става у нас, яви се един случай на непозволено кореспондиране между лица в двете гимназии. Но след щателни разследвания и обичайните лжжи, изповеди и сжзи, участвуващите в простжпката се откриха и получиха надлежните наказания.

Почнали сме вече третия срок; то скоро ще мине както и цялата учебна година. Ще дойдат нови години и с тях надяваме се — и нови училища и нов живот.

1) Редакцията моли онези г. г. абонати и абонатки, които не са платили още своят абонамент, да побързат да сторят това, защото се намира в голямо парично затруднение. Понататошното излизане на „РИЛСКИ ШЕПОТ“ ще зависи от количеството на платилите абонати.

2) В Редакцията се получиха писма, с които някои абонати се оплакват, че не получават редовно вестника.

Всички броеве на „РИЛСКИ ШЕПОТ“ се експедират и изпращат на време по надлежните адреси. Обръщаме вниманието на г. г. абонатите на горното и ги молим да направят нужната справка с местните телеграфопощенски станции.

Първите два броя на вестника са изчерпани.

ХРОНИКА.

— **Скромен юбилей.** Един от неуморимите ратници за преобразуването и издигането на училищата ни до днешната висота е нашия способен учител по рисуване г-н Х. Христов. На 6 май навършва 25 годишната му дейност като учител. Историята на двете гимназии има много да каже за него и неговата дейност. Той е един от най-голямите виновници за признаването на училищата ни. На 6 май тази година той ще отпразнува своя 25 годишен юбилей. Дълбоко вярваме, че нашите ученички и ученици не ще оставят да мине незабелязано и съвсем тихо юбилея на свой тъй много заслужил учител.

— **Из миналогодишния 8 клас.** Миналогодишните осмокласнички засрамиха своите съкласници. Три от тях са се задомили, а нито един от осмокласниците. Г-ца М. х. Сотирова и Г-н Ив. Мунджиев се венчаха м. месец. Интересно ще е да видим дали ще се повтори същото и с тазгодишните осмокласници и осмокласнички.

— **Сказки.** В своето пребиване в Самоков Г-да професорите Христо Вергов и Д-р Асен Златарев държаха по две сказки за учениците и ученичките от нашата гимназия.

— **Вечеринка.** На 25 т. м. Бойскаутската организация при мъжката гимназия ще даде една забава за учениците и ученичките с доста интересна и разнообразна програма.

— **Състезание.** На 1-ий Април III прогим. клас ще има словопрение с цялата девическа прогимназия. Тяхната двойна победа над съкласничките им ги направи смели и решителни. Пожелаваме им пълен успех.

— **Смесен обед.** Трети и втори класове от прогимназията имаха смесен обед на 19 т. м. със съкласничките си. Трети клас, има свои обед в малката комуна, а втори клас, във второто отделение на мъжкия клуб.

Прогимназията и тук засрами гимназията.

— **Момичетата от „Веселата Къща“** приготовляват хубава градина.

— **Осмокласната комуна** се радва на нова люлка.

— **Великденската** ваканция ще почне на 12 април и трае до 22 същия месец.

Детска Жалейка

През лунна, снежна януарска вечер, когато ветрът злъчно милваше оголените и осиротели дървеса, неумолимите криле на смъртта се надвесиха над невинното ни семейно щастие и отнеха най-скъпия му бисер — нежно любимата ни и вечно незабравима майка,

ЛЮБА Н. ИВАНОВА.

Скъпа майко,

ние се лишихме от теб, твоята нежна грижа и незаменима майчина любов, сега, когато ти ни беше най-скъпа и необходима, сега когато ти, единичка, хвърляше светлина и щастие в ранните ни детски дни.

Ти замина и ни хвърли в неописуема горест, замина и остави в душата ни последната искрица утеха — твоя величав пример от твърда воля, благ характер, нежност и доброта . . . И този пример ще бъде единичка пътеводна звезда в тъжния ни тръгнлив път. „Прости, прости мила ни, незаменима майко“ ! !

Поклон пред твойта памет!

От дълбоко-любящите те четири дечица:

Асен,*) Еленка, Вера и Сашко Н. Иванови.

гр. Радомир, 13 Януари 1922 год.

*) Асен Николов е бил за две години ученик в гимназията ни. Тази година постъпи в III-клас, но поради смъртта на майка си напусна.

Печатница при Американските Гимназии — Самоков.

УСТАВ

НА

УЧЕНИЧЕСКИЯ СЪВЕТ

при

Американската мъжка гимназия

ЧЛЕН I.

И м е.

Името на Съвета е: „Ученически Съвет при Американската Мъжка Гимназия."

ЧЛЕН II.

Ц е л

Целта на Ученическия Съвет е:

1) Да служи като посредник, чрез който директора ще се държи в постоянно съприкосновение с преобладаващите мнения и чувства на учениците;

2) Да посочва средства и начини за повдигане и подобряване на училищния дух и да дава поток на най-хубавите стремежи в училището.

ЧЛЕН III.

Състав.

Ученическия Съвет се състои от седем (7) ученици: — за първото полугодие двама от осмия клас, по един от другите гимназиални класове (VII, VI, V и IV) и един представител на прогимназията: за второто полугодие осми клас има един, седми — два и останалите класове (също и цялата прогимназия) по един представител в съвета.

ЧЛЕН IV.

Избори.

§ 1. Редовните избори се извършват през първите две седмици, след отваряне на училището през м. септември, и на първия ден от второто полугодие през м. февруари.

§ 2. Ако някой отизбраните съветници напусне временно длъжността си, съответния клас му избира временен заместник. Когато някое място остане вакантно за постоянно, вътре в една седмица въпросния клас избира свой нов представител.

ЧЛЕН V.

Отношения с директора.

§ 1. През цялата година, освен през ваканциите, Ученическия Съвет, заедно с директора, има своите редовни събрания веднаж всяка седмица.

§ 2. Пълна свобода и откровеност в съвещанията, разискванията и внушенията се дават на всички участвующи. Инициативата за представяне въпроси може да се подеме или от директора или от Ученическия Съвет.

§ 3. Учителското тяло има право да избере свой представител, който да присъствува на кое и да било или и на всички седмични събрания между Ученическия Съвет и директора, с право да участвува в разискванията и да дава съвети.

§ 4. Седмичните съвещания между Съвета и директора се състоят изобщо от положителни, творчески, полезотворни разисквания, с оглед да се постигне втората точка от целта на Съвета, именно — „да посочва средства и начини за повдигане и подобряване на училищния
дух и да дава поток на най-хубавите стремежи в училището." (чл. II, т. 2)

ЧЛЕН VI.

Училищни събрания.

По предложение на директора или поискането на Ученическия Съвет (със съгласието на директора), последния може да свика на събрание всички ученици, когато болшинството на Съвета намира за необходимо да вземе мнението на цялото ученическо тяло или да сё известят решения и планове, изработени от Съвета и одобрени от директора. Последният, или един представител на учителското тяло, може да присъствува на училищните събрания.

Забележка: При разискванията в училищните събрания напълно влиза в сила § 2 от чл. V на настоящия устав.

ЧЛЕН VII.

Особени изпълнителни комисии.

За особени нужди и случаи Ученическия Съвет (със съгласието на директора) може да свика училищно събрание, което да

избере особени изпълнителни комисии за прилагане и изпълнение известни проекти. Най-малко един член от Ученическия Съвет трябва да бъде член и на всяка такава комисия.

ЧЛЕН VIII.

Отношения с училищните организации.

Една от функциите на Ученическия Съвет е да работи за хармония и сътрудничество между разните ученически организации. Съвета трябва да разглежда интересите на всички организации с пълна безпристрастност. Всякакъв вид разногласия и недоразумения, които биха се породили между ученическите организации могат да се представят от тях (организациите) или от директора пред Ученическия Съвет за изглаждане. Ако някоя от заинтересованите организации не е доволна от решението на Ученическия Съвет, тя има право да се обърне към директора който е последна инстанция за всички въпроси, отнасящи се до ученическите организации.

ЧЛЕН IX.

Съд за в случай дисциплинарни нарушения.

Директора може, когато намира за добре, да представя пред ученическия Съвет за разрешение или посредничество и въпроси от дисциплинарен характер, било на отделни ученици, или пък произлезли от спорове и недоразумения между двама или повече ученика. В подобни случаи Съвета се обръща в съд, който има пълно право да повиква свидетели, да разглежда делото и да произнася присъда, включително налагането на наказания.

ЧЛЕН X.

Изпълнителни функции.

Ученическия Съвет е длъжен да съдействува с директора до най-висша степен за туряне в действие на мерки и планове, взаимно одобрени от тях, за спечелване искреното сътрудничество на всички ученици в същото направление и за предотвратяване на каква и да било обструкция или непокорност от страна на един или повече ученици, целещи осуетяването на казаните мерки и планове

ЧЛЕН XI.

Вето на директора.

Директора запазва правото си за абсолютно вето над всички решения, взети било от Ученическия Съвет, било от училищно събрание.

ЧЛЕН XII.

Изменения.

Този устав може да се измени в събрание, свикано било по инициативата на директора или когато болшинството на Съвета изкаже такова желание и получи съгласието на директора, и то след като мине поне една седмица от публичното обявяване това желание пред ученическото тяло. Такива промени стават само в такова общо събрание, на което присъствуват най-малко три четвърти (3/4) от всичките ученици (пансионери и приходящи), а измененията са законни, само ако за тях са гласували най-малко две трети (2/3) от всички присъствующи на събранието ученици.

Оригиналното копие представено от директора през 1921—1922 учебна год. в гр. Самоков.

Директор: **П. Роланд**

Одобрен от Учителския Съвет при Ам. Мъжка Гимназия на 10 април, 1922 г.

Представител на Съвета,

Учител по литература: **Н. Алексиев**

Приет от учениците на Американската Мъжка Гимназия с голям ентусиазъм на 27 април, 1922 г.

Председателствующ ученическото събрание, Председателя на осми клас, _____

Ученик: **Вл. Цветанов**

Влезъл в сила веднага след приемането му. Първото заседание на първия Ученически Съвет станало на 28 април 1922 г.

Директор: **П. Роланд**

Председател на
Ученическия Съвет: **П. Игнатов**

Своеволний.

Преди и след хорото.

Нощта леко нахвърли сивия си воал над затихналата веч природа. През високите клони на грамадните дървета смътно се мяркаше бледата руменина на угасналия ден. Намръщен балкан сбърчи чело, хвърли навсен поглед над безкрайните сиви предели на морна земя, на наметна сивия плащ на нощта.

Излеко се ронеха бели листа на цъвнали дървета, и кат мънички снежинки на ранен сняг, бавно посипваха земята с тънък бял плат Едва доловимо се носеше лекия плисък на пенливия Искър, ехото на който заглъхваше във тишината.

С отпуснатата на-топла въздлавница глава, аз дълго се взирах в гаснещата природа, докато ти, задушена в тъмните обятия на нощта, се сле с нея в черна, безмълвна нощ.

През отворения прозорец излеко подухваше студен нощен ветър, който игриво подхвърляше гъстите кичури на мойта коса.

Хвърлих дебелата и топла обвивка поблизо до мен и се унесох в мисли.

Но за какво ли по-напред! . . Още от ранно утро, до късна вечер живота на всека крачка ни показва нови пътища, нови идеали, и през целия ден все по-нови и по-нови мисли се намятват у нас. И в късна вечер, когато телото изнурено от житейски грижи, търси отдих от тежък труд, тогава хиляди мисли се струпват и от този хаос само пригрждите на Морфей биха те избавили.

Но тази вечер . . . о не! . . . Пред мене ясно изникваше оная малка дума, която би накарала и най-мързеливия ученик да скочи кат малко и палаво дете.

Утре ще имаме смесено хоро! . . .

Хоро!!! . . . Нима това не е достатъчно да разлнува всеки ум, всяко младо сърце. Смесено хоро! . . . Нима това не е единствения случай, когато срамежливия ученик, който до тогава е познавал само блага майчина усмивка, който до тогава е стоял с наведени очи пред женско общество, сега ще се срещне по-интимно, ще поиграе даже . . . с ученички. Та това е най-веселия ученически праздник, хубавите спомени на който за дълги дни се не изличват от паметта на ученика.

След голкова разисквания, говорения, овации; след избирането на разни комисии, които да действуват в различни посоки — най-после мечтата на учащите се и в двете училища е постигната. Хоро ще има! . . . Вечерта, когато вред гробна тишина се провлече соха тези тъй много очаквани думи, залата се потресе от ръкоплескания.

Сякаш още ми звучат тези думи в ушите.

И десетки въпроси относно хорото, едни от други по-различни се въртеха в ума ми, докато натегнала глава се отпуска, очите се затварят, и аз се пренесох в царството на блаженните.

* * *

Денът отмина и падна нощ. Подобно на сива сянка се спусна тя; бавно се разтла над морна земя, на-сплете мъгливите очертания на природата в гънките на тъмния си плащ.

Излеко подемаше закъснел овчар, а тихия плисък на реката, сякаш приласяше на тъжната му песен.

И както нежна майка приспива свидна рожба със сладка, мелодична песен, тъй и тихия ромон на падналата нощ, галйовщо милваше с лека дремка морни ми очи.

Но кой би заспал спокойно след такъв ден!? Кой би могъл спокойно да склопи очи след такива тъй радостни преживявания! И сякаш дена бе решил да угасне по-рано, и слънцето да съкрати своя път — тъй скоро мина денът.

И когато под такта на пианото се люшна весело хоро, когато онази чуждост между ученици и ученички изчезва, когато часовете летят кат минути, тогава всякой се чувствува опиянен от щастие и радост.

От срамежлив в самото начало ученик, който плахо гледа наоколо си, и не смее да се отдели от другарите си, той се превръща във весел и жизнерадостен юноша, който смело се лови веч из хорото.

Е! може ли след едно такова хоро, след една такава интимност, гдето на всяка крачка срещаш усмихнатото лице на някоя ученичка, да заспиш спокойно?

Притиснах добре одеялото и бавно затворих очи. Като в сън ми се мяркаха усмихнати лица и в душата ми се разливаше сладостно успокоение. В едва доловимия плисък на Искъра, аз чувах тихите звуци на Морфея, който ме канеше в обятията си.

И сякаш то бе сън, та когато той отмина, пред нас застана пак предишното мудно време. И наистина то е сън за един новогодишен, който по-преди не е и помислял за подобно нещо.

Излеко подухна тих ветрец, и игриво подхвърли гъстите кичури на моята коса.

Чу се задавен лай на пробудено псе и пак стихна.

Н. Мореи.

КЪМ РОДИНАТА

На Хр. Инев.

През глухата нощ и белия ден
За тебе копнея — майко прокудена,
Но ти си далечна и бедна кат мен
В жалби и мъки навеки заключена.

Сама, непрестанно с горестен глас
Зовеш със смирение неверни си сини,
Но аз съм пленен от безименна власт
Въздишам и страдам в скърбта си самин.

Ст. П. Чуканов.
Горна-Оряховица

РАЗКАЯНИЕ

В душа ми тъй рано отзвъни
Часът на безпощадно хладна есен, —
И в ужаса на свойта скръб понесен
Аз бродя низ забравени страни —

Там мойте стъпки призрачно кънтят
По ледено — безмълвните полета
И моите въздишки болно кретат
По пъкълъв безкрайно — дълъг път —

Там гибелта над всеки миг звъни,
На всяка крачка пълни сенки раснат
Готови с тъмна злоба да ме тласнат
Во бездните на ужаса столик —

О, Господи, в тоя страшен час
Над своя Блуден син простри ръце си
Молитвите си с таен страх възнесох
Но ти не чу смирения ми глас —

О, Господи — всесилен и велик
Смъртта отдавна мойте стъпки дебне:
Ти заведи ме во страни вълшебни
За да умра пред Светлия Ти лик!

А. К.

„РАЗВИТ ЖИВОТ"

Тъй както вълните се удрят в скалата
И както дръвче превива се горко
Под буря свирепа, тъй същo съдбата
Живота ми свиден отравя безжал.

Надвесват суроите сенки над мене
Облаци сиви, и слънцето светло
В живота мой помрачиха те. Как стене
Сърцето ми клето обляно во кръв.

Надеждите светли, ах . . . те отлетеха
Замряха чувствата бурни в сърцето
Изгубих в душата си всяка утеха
Умря идеалът що хранех до днес.

Мечтите прекрасни що в мене цареха
Слана ги есенна люто попари
Тез блянове чудни що в мене цареха
Венец ще увехнал да свия от тех.

На моя живот веч звездата умира
Погребах в сърцето си всички желания
И пея през сълзи со счупена лира
Хармоня сладка на скъсани струни . . .

Н. К.

Юбилея на Г-н Христов

Шести май, това беше една от най-забележителните дати в таз годишния ни живот. Това беше денът, в който се празднуваше 25 годишния юбилей на нашия учител по рисуване г-н Христов.

Цели 18 години г-н Христов е преподавал в Американските гимназии, където е спомогнал твърде много за развитието на художествения вкус в тези училища. Той е един от хората, които най-много са ратували за признаването на Амер. гимназии, и отпосле за уреждането на последните.

Често сме гледали замисленото, сериозно лице на стария учител — чудили сме се на пазърдчителната усмивка при всека хубаво държната линия и винаги сме се възхищавали от непоколебимата му твърдост, благодарение на която той е станал това, което е днес. И ето защо както от девическия, така и мъжкия пансион учениците чакаха с нетърпение да дойде вечерта, когато ще накажат своята признателност и ще поздравят любимия си учител, за неговия труд и търпелива работа между тех.

В чест на юбиляра най-напред учителите дадоха банкет. Смеха и шума от трапезарията достигаха до нас, които съвсем не мислехме да учим тази вечер. Очите на младите момичета, често се обращаха към часовника, който като че ли нарочно по-бавно вървеше

Своеволний.

Преди и след хорото.

Нощта леко нахвърли сивия си воал над затихналата веч природа. През високите клони на грамадните дървета смътно се мяркаше бледата руменина на угасналия ден. Намръщен балкан сбърчи чело, хвърли навъсен поглед над безкрайните сиви предели на морна земя, па наметна сивия плащ на нощта.

Излеко се ронеха бели листа на цъвнали дървета, и кат мънички снежинки на ранен сняг, бавно посипваха земята с тънък бял плат Едва доловимо се носеше лекия плисък на пенливия Искър, ехото на който заглъхваше във тишината.

С отпусната на топла възглавница глава, аз дълго се взирах в гаснеющата природа, докато тя, задушена в тъмните обятия на нощта, се сле с нея в черна, безмълвна нощ.

През отворения прозорец палеко подухваше студен нощен ветър, който игриво подхвърляше гъстите кичури на моята коса.

Хвърлих дебелата и топла обвивка поблизо до мен и се унесох в мисли.

Но за какво ли по-напред! — Още от ранно утро, до късна вечер живота на всека крачка ни показва нови пътища, нови идеали, и през целия ден все по-нови и по-нови мисли се измъчват у нас. И в късна вечер, когато телото изнурено от житейски грижи, търси отдих от тежък труд, тогава хиляди мисли се струпват и от този хаос само пригръдките на Морфей биха те избавили.

Но тази вечер... о не!... Пред мене ясно изпъкваше оная малка дума, която би накарала и най-мързеливия ученик да скочи кат малко и палаво дете.

Утре ще имаме смесено хоро!...

Хоро!!!... Нима това не е достатъчно да развълнува всеки ум, всяко младо сърце. Смесено хоро!... Нима това не е единствения случай, когато срамежливия ученик, който до тогава е познавал само блага майчина усмивка, който до тогава е стоял с наведени очи пред женско общество, сега ще се срещне по-интимно, ще поиграе даже... с ученичка. Та това е най-веселия ученически праздник, хубавите спомени на който за дълги дни се не изличват от паметта на ученика.

След толкова разисквания, говорения, овации; след избирането на разни комисии, които да действуват в различни посоки—най-после мечтата на учащите се и в двете училища е постигната. Хоро ще има!... Вечерта, когато всред гробна тишина се произнесоха тези тъй много очаквани думи, залата се потресе от ръкоплескания.

Сякаш още ми звучат тези думи в ушите.

И десетки въпроси относно хорото, един от други по-различни се въртеха в ума ми, докато натегнала глава се отпуска, очите се затварят, и аз се пренесох в царството на блаженните.

* * *

Денят отмина и падна нощ. Подобно на сива сянка се спусна тя; бавно се разтла над морна земя, па сплете мъглявите очертания на природата в гънките на тъмния си плащ.

Излеко подемаше закъснел овчар, а тихия плисък на реката, сякаш приласкаше на тъжната му песен.

И както нежна майка приспива свидна рожба със сладка, мелодична песен, тъй и тихия ромон на падналата нощ, галйовно милваше с лека дремка морни ми очи.

Но кой би заспал спокойно след такъв един ден!? Кой би могъл спокойно да склопи очи след такива тъй радостни преживявания! И сякаш дена бе решил да угасне по-рано, и слънцето да съкрати своя път — тъй скоро мина денят.

И когато под такта на пианото се люшна весело хоро, когато онази чуждост между ученици и ученички изчезва, когато часовете летят кат минути, тогава всякой се чувствува опиянен от щастие и радост.

От срамежлив в самото начало ученик, който плахо гледа наоколо си, и не смее да се отдели от другарите си, той се превръща във весел и жизнерадостен юноша, който смело се лови веч из хорото.

Е! може ли след едно такова хоро, след една такава интимност, където на всяка крачка срещаш усмихнатото лице на някоя ученичка, да заспиш спокойно?

Притиснах добре одеялото и бавно затворих очи. Като в сън ми се мяркаха усмихнати лица и в душата ми се разливаше сладостно успокоение. В едва доловимия плисък на Искъра, аз чувах тихите звуци на Морфея, който ме канеше в обятията си.

И сякаш то бе сън, та когато той отмина, пред нас застана пак предишното мудно време. И наистина то е сън за един новогодишен, който по-преди не е и помислял за подобно нещо.

Излеко подухна тих ветрец, и игриво подхвърли гъстите кичури на моята коса.

Чу се задавен лай на пробудено псе и пак стихна.

П. Морен.

КЪМ РОДИНАТА

На Хр. Янев.

През глухата нощ и белия ден
За тебе копнея — майко прокудена,
Но ти си далечна и бедна кат мен
В жалби и мъки навеки заключена.

Сама, непрестанно с горестен глас
Зовеш със смирение неверни си син,
Но аз съм пленен от безименна власт
Въздишам и страдам в скръбта си самин.

Ст. П. Чуканов.
Горна-Оряховица

РАЗКАЯНИЕ

В душа ми тъй рано отзвъни
Часът на безпощадно хладна есен, —
И в ужаса на свойта скръб понесен
Аз бродя низ забравени страни —

Там мойте стъпки призрачно кънтят
По ледено — безмълвните полета
И моите въздишки болно кретат
По някъкъв безкрайно — дълъг път —

Там гибелта над всеки миг звъни,
На всяка крачка пълни сенки расват
Готови с тъмна злоба да ме тласнат
Во бездните на ужаса столик —

О, Господи, в тоя страшен час
Над своя Блуден син простри ръце си
Молитвите си с таен страх въпесох
Но ти не чу смирения ми глас —

О, Господи — всесилен и велик
Смъртта отдавна моите стъпки дебне:
Ти пъведи ме во страни въшебни
За да умра пред Светлия Ти лик!

А. К.

„РАЗВИТ ЖИВОТ"

Тъй както вълните се удрят в скалата
И както дървче превива се горко
Под буря свирепа, тъй също съдбата
Живота ми свиден отрави безжал.

Надвесват суровите сенки над мене
Облаци сиви, и слънцето светло
В живота мой помрачиха те. Как стене
Сърцето ми клето облян во кръв.

Надеждите светли, ах... те отлетеха
Замряха чувствата бурни в сърцето
Изгубих в душата си всяка утеха
Умря идеалът що хранех до днес.

Мечтите прекрасни що в мене цареха
Слана ги есенна люто попари
Тез блянове чудни що в мене цареха
Венец ще увехнал да свия от тех.

На моя живот веч звездата умира
Погребах в сърцето си всички желания
И пея през сълзи со счупена лира
Хармоня сладка на скъсани струни...

Н. К.

Юбилея на Г-н Христов

Шести май, това беше една от най-забележителните дати в таз годишния ни живот. Това беше денят, в който се празднуваше 25 годишния юбилей на нашия учител по рисуване г-н Христов.

Цели 18 години г-н Христов е преподавал в Американските гимназии, където е спомогнал твърде много за развитието на художествения клон в тези училища. Той е един от хората, които най-много са ратували за признаването на Амер. гимназии, и отпосле за уреждането на последните.

Често сме гледали замисленото, сериозно лице на стария учител — чудили сме се на насърдчителната усмивка при всека хубаво дръпната линия и винаги сме се въхищавали от непоколебимата му твърдост, благодарение на която той е станал това, което е днес. И ето защо както от девическия, така и мъжкия пансион учениците чакаха с нетърпение да дойде вечерта, когато ще изкажат своята признателност и ще поздравят любимия си учител, за неговия труд и търпелива работа между тех.

В чест на юбиляра най-напред учителите дадоха банкет. Смеха и шума от трапезарията достигаха до нас, които съвсем не мислехме да учим тази вечер. Очите на младите момчета, често се обръщаха към часовника, който като че ли нарочно по-бавно въртеше

именно този ден. Най-после занимането се свърши. Звънеца удари и ние тръгнахме за мъжкото училище, където щеше да има забава, речи, и цветя за заслужилия художник.

Номерата се редеха бързо един след други, неколко учители натъкнаха дейността и описаха придруженията с мъка и трудности живот на юбиляра.—Една живост се четеше по лицата на всички присъствуващи.

Оркестъра спираше нещо познато из една опера, което друг път не правеше голямо впечатление, когато тази вечер — напротив като че ли и самата музика ни разправяше за тежките минали години на нашия учител, когато едва е намерил начин за осъществяване на заветната си мечта — да стане художник . . . Оркестъра замлъква и ние виждаме действителноста . . .

Двайсет и пет години неуморна работа вред млади приятели. Двайсет и пет години на „Труд и Постоянство“ както до скоро беше написано на стената в рисувателната стая.

За момент настъпи гробна тишина, всеки мълчеше и мислеше нещо. Изведнаж бурни ръкопляскания се разнесоха и стотина възторжени очи се отправиха към бледната фигура на развълнуваният юбиляр. Букет след букет почнаха да се поднасят — отправяха се думи, които награждаваха за всичките изминали неволи и разочарования дългогодишния учител — той беше цял отрупан с цветя и сигурно се чувствуваше много щастлив тази вечер.

Ние се възхищаваме от всичко, което е направил до сега този достоен човек; ние сме признателни за неуморимата му дейност между нас, ние не ще забравим този, който даде много години от своя живот за това училище.

Още много юбилеи сигурно ще видим, но отпразднувания на шести май завинаги ще остане в нашия ум.

Една ученичка.

Една екскурзия до Чам-Кория

1 май. Слънцето отдавна бе изгрело, когато в дълга редица ний тръгнахме на екскурзия в Чам-курия. С най-разноцветни дрехи, шапки и с големи тояги, представлявахме, наистина смешна и интересна група. На всички в очите се четеше радост, че пак ще бъдем в любимата ни Чам-кория.

Всяка бърза за да стигне по-рано в гората. Смях, глъч и песен се носеха на далеч. Но ето първите ученички се спират и почти всички боси преминават един не голям поток, а други по-камъни минават едва, едва и тъкмо към края, камъкът се покляща и некоя хоп в реката. Най-после всички сме на другия бряг. На всякъде почти пътеките са осеяни с малки маргаритки и теменуги. Една ученичка си прави венец от тях и като подражава гласа на г-н Марк, казва: „Бледи болни теменуги“.

Вижда се първата вила. Вървиме по стария път и от левата ни страна се открива чудно хубава гледка. Пътя е на височина. Долу падината е покрита с вековни борове, между които тече река, на която ромула една долита до нас. На среща Рила, Родопите и Мусала, покрити с сняг, който блещи от слънцето.

Спряхме се за малко, а от там на „пясъка“ където щяхме да прекараме. Учениците стигнали по-рано, играят вече на foot ball и някои на хоро. След обед пак игри и една група отидоха на „Черната Скала“ и „Царска Бистрица.“ По едно време се чува: „Вижте, сто го в ресторанта, вижте, „Джнов.“

Пред прозореца на ресторанта се вижда доста възрастен човек с голяма побеляла брада и дълга коса. От далеч той прилича на някой древен аскет.

Учениците го поканват да им говори, но на нас, разбира се, не може; ний трябва да си ходиме вече. Както винаги когато сме на екскурзия, нам не ни се иска да се върнем скоро и протестираме.

Сега никой не бърза да стигне по-рано в пансиона.

Вървим няколко ученички с един от учителите ни и говориме за училището, като какво бихме искали да бъде то и как би могло да стане такова, като не ересваме старото.

Така изминахме почти целия път. Самоков се виждаше полузабулен от мрачкавината. С своите джамии той изглежда на хубав, стар, турски град. На хоризонта се виждаше бледа нивица от красивия залез на слънцето.

КЪМ ПЪРВИ които ще излезнат 9. и 10. броеве на Рилски Шепот, й с тех ще се приключи първото течение. Но некои от вас не сте внесли абонамента, Молим да се издължите по-скоро. o o o o o o

Шлюп-шлюп.

Пътешествие с научна цел.

Първех безцелно по улиците, когато на един жгъл се сблъсках с г-жа фон de la Бамбук. „Добър ден, на кде?“ „Отивам на госте на комуната. Поканиха ме да ми разправят за Великденската си екскурзия.“ Помолих я да ми позволи да я придружа. Толкова исках и аз да видя комуната. Тръгнахме заедно. Ето ни пред големата врата. Още от далеч виждаме засменото лице на едно момиче, вероятно от комуната. „О, госпожа фон de la Бамбук, най-после! Заповедайте!“ — се извика тя. „А вие водите и гостенка!“ Влезохме в голем и приветлив салон. Меришеше на люляк. Поканиха ни. Седнахме. Скоро от всека врата запълзиха ученички и всички насядаха около нас, една от друга по-весели и засмени. „Много изгубихте, че не дойдохте на екскурзията. Беше чудесно“ — извика една. И из всека уста запълзяха думите „кондуктор, арестуване, гара Гъмбово, кестерме, дроб сърма, гранд-хотел-България . . . . .“ „Чакайте, Боже мой, нищо не разбирам — извика г-жата — нека една да разправя.“ Or light (all right), се обадиха и една започна.

„Това е едно необикновено събитие за нашия пансион, да се ходи на толкова дълга екскурзия. Много, много не вервахме, че ще ходим, почти до последния момент. Едва кога закрачихме по Долнобанското шосе бехме сигурни че заминаваме.

„Помнете че пътуваме с научна цел, така пишеше и удостоверението за пътуване с половин такса“ се обади едно малко човече потънало в един люлящ се стол.

„Беше петък заран рано. Пътувахме пеша до Костенец, като взехме по пет километра в час (според предписанието с чести кестермета); като всички поряджни хора бехме на време за влака. След обед бехме в Пловдив. Горещина ужасна. Разхождахме се с научна цел. Една Пловдивчанка ни заведе на Сахат-тепе, за да можем от високо да разгледаме града. Хубав град. Особено с тепетата. Жално беше че още незнаше зелени сливи. Гледахме много и доста се чудихме кое е Стара-планина, кои са Родопите. (Всички имаме отличен по География). На другата сутрин рано взехме влака за Ст. Загора. Всеки очакваше нетърпеливо тоя забележителен град, където живее един наш съкласник. О, забравих да ви кажа, че се запознахме с кондуктора, който излезе, че е Самоковец—Славно момче, много услужливо! Към обед бехме в Стара-Загора. Много скитахме из улиците. И той град като град. Два часа търсихме гостилница. Чудехме се дали там хората ядат! Намерихме най-после. Ядохме, платихме и право на гарата. Пътуваме за Търново. Вие знаете, че аз не падам от поетичните натури и не мога да ви опиша хубавата балканска природа. Но вие и без това знаете, че България е хубава. Намерихме си приятел — един машинист при когото ходихме на всека станция да разглеждаме машината с научна цел. А знаете ли г-жа, че нощия ни кондуктор излезе че е бил ученик тук в мъжкия пансион, даже г-н Добровски му е преподавал по математика. Чудна работа нали? Провидението ни ги изпращаше за да ни улеснявят. Почна да се стъмва. Към девет часа бехме в Търново. А сега едва ли ще мога да ви опиша града. Човек би помислил че небето се е пренесло на земята. Искам да кажа небето нощно време. Само луна липсваше там. Пристигнахме в хотела — Гранд-хотел-Роял, уморени скоро заспахме сладко. Събудихме се рано. Гледаме вжи по „паважа“ слугиня след слугиня да носят тави с кузунаци покрити с тантели и др. джунжурии. Чудехме се защо отминават хотела, а то носели по родини и познати подарък за Велик-ден. Сещате се значи, че беше Велик-ден. Отидохме на черква и от там тръгнахме да разгледваме Търново. Още от далеч очаквахме да видим разрушени палати, обраснали с лишан и мъхове, търновските стени, но за жалост нищо не видехме. Качихме се на Царевец. Там са само основите на църквите на болярите, потънали в люляк и зеленина. . . . .

„Нека аз да ви разправя,“ извика едно момиче, „как едно момче там ги лъга, и те с всичкия си акъл го повериваха. Той разправяше за някакъв си мост от върха на Царевец до върха на Трапезица, представи се за некоя велика личност, която намерила някакви си жълтици от Шишманово време, които сега се намират в музея. Те го повериваха, даже го издигнаха на пиедестал герой!“

„Чакай да разправям, остави това, то се мина вече. Преминахме на Трапезица. Намерихме само развалини от една черква. Дълго мечтахме над развалините на едновременна велика България. Търсихме къде са палатите, къде е скалата от която са хвърляли престъпниците. Нищо не можахме да намерим. После ни казаха, че били там където най-малко предполагахме. Решихме да си оти-

ваме тази вечер. Вѫрнахме се весели в хотела и от там на гарата. Беше рано, както винаги Изпяхме всички песни що знаехме и влака дойде. Другата заран рано бехме в Ст. Загора. Цела вечер бехме дремали и сега едва се влачехме из града. Отидохме в музея. Там надзирателя ни развежда и за всеко пръстенче той имаше цела реч за тракийци, илирийци и пр. Ние се прозевахме пред всека старина, клатехме глава и отминавахме. Спеше ни се. Взехме влака за Бургас. Дремахме из вагоните. И знаете ли, че кондуктора пак беше Самоковец.

„Сега аз ще разправям. Нали ще Бургас. Аз за пръв път виждам море, и останах очарована. Бих желала всекога да живея там. Настанихме се в Гранд-хотел-България хранихме се на разкошна гостилница. Стояхме един ден. Возихме се на лодка из морето, разглеждахме един италиански параход. Какво ли си помислиха италианците, като ни гледаха толкова любопитни, та поглеждахме дори в всеки кѫт. Пътувахме с научна цел. А вечерта ходихме на кино. Другата заран отпътувахме за Хасково. Забравихме да ви кажем, че на всека гостилница ядехме дроб-сърма нашето обично ядене. Трябва сега да ви кажем и за гара Гълъбово, където ни арестуваха. Влака правеше маневра и ние се качихме на вагоните да маневрираме. Ето и след малко пристигна един стражар, разфукал се и вика „Хайде, госпожици, при началника на гарата.“ Сгрехме го, ама приключение нали е? Бехме пет. Изправихме се сериозни и началник-гара ни съветва доста строго друг път да не маневрираме; не ни взе глоба, като на „ученички.“ Това беше цело безобразие, но пак се смехме много. От гара Раковски до Хасково пътувахме пеша с научна цел. Там седехме два дена и като членки на Евангелското дружество, посещавахме събора. Взимахме най-живо участие в изборите, разправите и молитвите. Ваканцията свършваше. Трябваше да се връщаме. И „една хубава звездна вечер“ напуснахме Хасково, заедно с дотегливата атмосфера на събора. Стояхме един ден в Пловдив и ходихме на изложба. Пътувахме с научна цел. И от Пловдив пак по същия път в Самоков. Много хубаво беше. Но само ако го преживеехте, ще ви се види прекрасно. Само да се разправя не струва. Нали ще дойдете с нас на Рилския монастир? Тогава ще видите, как хубаво се прекарва на екскурзия с комуната.“

Поканиха и мен да отида. Много ми се иска. Ще мога поне още веднаж да се почувствувам ученичка. Другата година ще ви разправям за Рилския монастир. Дано тогава, като преживея, да ви я разправя по-хубаво.

Лилия

„EXCELSIOR.“

Занимание почна. Тихичко се заразтваряха досадни учебници и стотина глави се сведоха над непосилни уроци. Нерадостно лежаха на чина ми дрипава геометрия и дебела тетрадка с бездушни формули. Залових се със утрешната си домашна работа, но скоро пред очите ми се замяркаха двойни букви и двойни цифри. Подигнах главата си, за да разсея тези тягостни образи и наведнаж нѣщо странно, нѣщо привлече погледа ми: горе, над платформата, където беше прикачен дългия текст от посланието към филипяните, текста, върху който за цяли пет години бе шпял погледа ми, колчем се случвах в общата стая, когото юристица беше предрекила още над люлката на новороденото училище и бе му дарила завидна съдба, па който дори и за мене беше станал нѣщо невъзличимо, нѣщо неизбежно, сега не беше на местото си. Той беше заменен с нѣщо друго, нѣщо което гали погледа, което неусетно привлича окото. През бледата светлина на лампата, аз видях новото ни училищно мото — „Excelsior.“

Слънцето едва се показало над хоризонта, разпръска многобройните си лъчи наоколо и облива грамадните планини с розова светлина. Нависналите през нощта мъгли бавнобавно се вдигат нагоре, към острите, скалисти върхове, сякаш и те се устремяват към общата цел. А между двата гиганта, посипани от златистите слънчеви лъчи се редят в полукръг красиво буквите: „Excelsior.“

Да, това беше сбъднатия Excelsior!

Пред мен се проясни миналото. Спомних си аз с какъв интерес беше подета тази инициатива от директора ни Mr. Rowland и колко трепетни моменти преживявахме преди избирането му. И колчем директора заставаше пред нас, за да ни представи още едно motto, аз се питах: ами кой ли ще бъде новоизбрания ни лозунг? Кой ли ще бъде орисания нам водач и на тези, които ще ни заместят в бъдни години? Да ли ще бъде някоя сива, пътъркана фраза или пък нѣщо светло, нѣщо което да ви води към висши идеали? А още повече, когато ни се даде свобода да внушаваме нови лозунги и когато някои започнаха да се гаврят с начената дѣло, като предлагаха най-недопустими поговорки, мене една мисъл ме жегна: нима туй ще е то, новоизбраното?

Съдбоносния час дойде. Някакво силно напрежение, някакъв небивал ентусиазъм беше обхванал всички. Пред всеки един, сега се изправяше този голям, неразрешен въпрос, с който трябваше да се справи. Виждаха се светнали лица, долавяха се откъслечни възторжени въклицания и в цялата обща стая се чувствуваше всеобщ интерес, едно небивало вживяване в работата. Председателя откри събранието. Още в самото начало усилена борба начена. От множеството лозунги, които бяваха ту горещо поддържани, ту направо отхвърляни, най-после, след бурни разисквания, само два останаха на черната дъска: „Be prepared„ и „Excelsior.“ Тук училището се раздели на два воюващи лагера: единия защитник за „Be prepared“ началствуван от буйната натура на Ив. Тодоров, а другия ратник за „Excelsior“ поведен от Хр. Янев. И заредиха се разпалени говорители ту от едната, ту от другата страна, издигаха своя избраник на сияйна висота и оборваха противника си. Изпървом щастието на Ив. Тодоров се усмихваше, с твърде умяла ловкост една значителна част от присъствуващите беше спечелена за него. Той и двамата му съмишленици С. Енчев и П. Пеев полагаха всичките си усилия, изливаха всичкия си патос за успеха на делото си, но срещнаха силна съпротива. „Excelsior“ беше високо издиган от мощната ръка на Янева, който малко по малко отнемаше привържениците на Тодорова. А цялата обща стая се вълнуваше. Всички бяха обзети от общото чувство и всецяло беха предадени на работата. От най-малкия до най-голямия, всичките взимаха най-живо участие в дебатите. Дори и мъничкия Сашо и той живееше с общия интерес и той присъедини гласа си към общия. А Ив. Тодоров все още губеше. Най-после отчаен и изнемощел, като гледаше как делото му се рушеше, делото към което беше отдал всичките си сили, той се реши на отчаена дипломатическа постъпка: с молящ глас той искаше съединението на двата лозунга. Но и тази му последна стъпка не успе. Най-после светлите лъчи на „Excelsior“ проникнаха през тъмнината: едно голямо болшинство съпровождаше последните думи на Янева с гръмки ръкоплескания. Тогава се проясни бъдещият ни лозунг пред мене.

Вред гигантски планини, аз видях неуморния пътник, вдаващ се към остри върхове, обвити в снежна плащ и забулени в сиви мъгли. Устремил поглед нагоре, безспирно крета той по стръмна урвиста пътека. Преминава през оградните му пътя канари, през грамадни преспи сняг, пребродва множество буйни потоци, стремглаво устремени по стръмния наклон, и пред нищо не спира забързан ход. Най-после, задъхан, облян с пот, той спира за минута, хвърля беглив поглед на около и пак подема нагоре.

И представих си аз този пътник, за човек устремен по стръмната пътека на живота, вдаващ се, към светли идеали . . .

Избора беше към своя край. Зачетоха се гласове. И заредиха се една подир друга мънички бюлетинки, с нарисувани червени слънца, лъчите на които пронизваха красиво написаните букви: „Екселсиор“. . . Но ей и очаквания с бурно напрежение край дойде. „Excelsior“ спечели абсолютно болшинство. И екна дружна песен в общата стая, подета с еднакъв ентусиазъм от двата воюващи преди малко лагери. Песента на новия ни училищен лозунг, плавно се носеше, и бурния ентусиазъм, с който тя кънтеше, небивалото единение, което при нейните мелодични звуци, обхващаше отчаяните противници, и единодушно посрещнатият набор наложен от болшинството ясно откръхнаха пред моя взор и аз заразен от тази величава проява на моите другари, унесен в сладостна забрава високо запех дивната балада на новия ни училищен лозунг.

Във Алпи по вечерен мрак
Юпайди, юпайда
Село мин, на млад юнак
Юпайди айда
Из преспи, лед и студ суров
Той носи знаме със наделов

Хей, другарю, прозвуча строгия глас на монитора, третия звънец отколе би!

В неделя, 28 того, последна такава от тази учебна година, г-н пастир Фурнаджиев от София бивш ученик в А. М. Гимназия ще държи три слова. Проектира се едно тържествено прекарване на този ден.

Госпожа и Г-н Кинг заедно с г-ца Дъглес ще заминат от Америка за България през м-ц юний. Очакваме да пристигнат към края на м. юлий.

Г-жа и Г-н Острандр ще пристигнат през м-ц август.

Р. М.

Осмокласния банкет.

Осмите класове са разпуснати за матура. Едно смътно чувство ги обхваща при мисъл-та, че те вече няма да стоят на тези скамейки като редовни ученици. Те вече не ще се влачат от клас в клас, преситени от заучена материя, да напълват задрямалите си умове да възприемат все повече и повече готови факти, между които някои, представяни им при по-други обстоятелства, биха им доставили що-годе удоволствие, като извлекат някаква полза. Няма вече безмълвно покорство на звънци и разпореждания. Но облекчение свършившите не могат още да почувствуват. Пред тях е поставено страшилище, което ги заплашва със своята безпощадност. Но даже и под този ужас, малко по-дълбоко заровено, те крият в себе си тъгата по отлетелите щастливи години и привързаност към хората и местото, в което са ги прекарали.

Ученичеството зад тях и матурата пред тях, свършившите с своите преподаватели са поканени на банкет, устроен от настоятелството на училищата. През всичките си ученически години те са свикнали да гледат на своите преподаватели само като на учители, които са длъжни да преподават по строго определени правила и да поставят преценка само за заучаването на материята. А своите възпитатели са свикнали да считат като наставници, които желаят да влеят своите идеи в тънките умове на възпитаниците си. И тъй на тези невъзприемчиви свършившите с малко неловко да бъдат тук в близки приятелски отношения със своите възпитатели и даже да бъдат третирани вече като по-самостойни личности. В тяхна чест е устроена тази тържествена вечер, където имат случай всички заедно за последен път да чуят съветите и благопожеланията на своите възпитатели. И тези съвети им се сториха наистина бащински, а добропожеланията сърдечни, приятелски. Съзнавайки своята неопитност и неподготвеност за живота, свършившите пак чуха насърдчителни думи и разбраха, че успеха в живота, смисъла и значението му до голяма степен лично зависи от тях. А и много очудени останаха тези ученици, когато чуха, че са сполучили да си намерят малко място поне в сърцата на някои от своите възпитатели, а може би и ще се почувствува липсата от тези осми класове в училището за малко.

И свършившите от своя страна най-искрено изказаха признателността си за това, което училището им е дало през тези години, за старанията на тяхните учители и възпитатели да им всеят нещо добро и полезно. Най-смирено искаха прошка за своята небрежност, непокорство и недоволство, което са проявявали през това време. От страна на осмокласниците се изнесоха и някои от преимуществата на тяхната *Alma Mater* пред другите училища, именно: сравнително голямата демократичност, от която са се ползували; живота на тяхните възпитатели, които с примера си повече отколкото с думите си, са вдъхвали у тях желание към по-висок и идеален живот.

Осмокласничките от своя страна изказаха дълбоката си благодарност към дирекцията, че им даде този извънреден случай тази година, а най-вече, което слабо може да се парази, колко те оценяват труда и старанията на г-жа и г-н Маркам, приятния живот в комуната и практическата полза, която са извлекли за себе си.

Много подходящи за случая и за създаденото настроение бяха общите песни, които последваха. И наистина всички пеехме сърдечно и като че ли почувствувахме още повече тържествеността на момента и стойността на задружния живот, който скоро щеше да се разкъса. И влагаха цялата си душа в песните и кой ли би могъл равнодушно да ги слуша и да не затрепти в него сродната струна в отзвук на тази у певците?

А след песните дойде любимото ученическо хоро. Вън на двора свършившите със своите учители играеха като луди деца. Луната осветяваше това весело и буйно хоро късно вечерта и духа на единодушие и другарство се носеше между безгрижните свършившi.

☞ *Молим всички г. г. абонати които не са внесли абонамента си да сторят незабавно това, защото учебната година изтича и редакцията трябва да приключи сметките си и се издължи на печатницата.*

Марко

Успеха на девическото училище през III срок.

Никой път през настоящата учебна година успеха на ученичките не е бил тъй добър както през току що изтеклия трети срок. От деветтях класа и паралелки в училището 7 са увеличили успеха си. Двете изключения са били VII и IVб класове. Най-очебиещия напредък бе направен от третия клас, който увеличи успеха си с 34 стотни и скочи от шестото място по реда до второто място. Петия клас увеличи успеха си с 19 стотни, но си остава в същото място. IVа притури 16 стотни на успеха си и се качи от петото на четвъртото място; VI клас увеличи успеха си с 13 стотни и се премести от четвъртото до третото място.

VIII клас притури 7 стотни на успеха си и си остава както през цялата година първия клас в американските гимназии.

Реда на класовете за през III срок е както следва:

VIII	кл. с общ	успех	4·37
III	„ „ „	„	4·33
VI	„ „ „	„	4·31
IVа	„ „ „	„	4·25
VII	„ „ „	„	4·23
IVб	„ „ „	„	4·21
V	„ „ „	„	4·15
I	„ „ „	„	3·98
II	„ „ „	„	3·80

Общият успех за цялото училище се е увеличил от 4·07 на 4·18.

Разликата между общият успех на гимназията и на прогимназията продължава да е очебиещ: гимназията има 4·25, а прогимназията 4·04.

През I срок имаше шест ученички с — общ успех пълна петорка или повече, през II срок имаше 19, а през III — 28.

От тези 28, три са от VIII клас, една от VII, две — от VI, три — от V, 6 — от IVа, седем — от IVб, две — от III и една — от I.

Най-силната по успех ученичка в училището през III срок е Вера Ангелова от IVа клас с успех 5·83.

Петнадесетте най-силни по успеха си ученички, са следните:

от IVа клас	—	Ангелова В.	с 5·83
„ III „	—	Андреева Л.	„ 5·73
„ I „	—	Манафова В.	„ 5·71
„ IVб „	—	Илиева П.	„ 5·66
„ IVа „	—	Гърдева М.	„ 5·60
„ VIII „	—	Милева Р.	„ 5·50
„ V „	—	Манафова Р.	„ 5·50
„ IVа „	—	Ганчева В.	„ 5·50
„ IVб „	—	Вълбанова А.	„ 5·33
„ IVа „	—	Джангова А.	„ 5·33
„ IVб „	—	Данчева Ц.	„ 5·33
„ IVа „	—	Кончева В.	„ 5·33
„ V „	—	Цакова В.	„ 5·30
„ IVб „	—	Дукова В.	„ 5·20
„ III „	—	Димитрова Н.	„ 5·20

Този срок както и през целата година стипендиантките са показали много задоволителен успех и щедро са оправдали надеждите, които дирекцията възложи на тях.

Училището представлява следната картина за класовете:

Осмия клас още един път има шест ученички с по-добър успех от 4·50. Те са същите както през II срок само че редът им е различен. Попова Ю. има 5·00, Цакова М. — 5·00, Лиячева Р. — 4.72, Радева С. 4.64 и Константинова К. 4·54. В този клас няма ученичка с общ успех *среден*. Милева Р. и Цакова М. са освободени от всичките матуритетни изпити.

В седмия клас две момичета имат *много добър* успех, Константинова Н. с 5·17 и Добровска М. с 4·7. И тука няма момиче със *среден* успех.

В шестия клас има седем ученички с *много добър* общ успех срещу две през втори срок: Маркова М. с 5·00, Сендова Е. с 5·00, Василева С. с 4·90, Облакова В. с 4·88, Темкова-С. с 4·62, Зашева В. с 4·50 и Рубин Зимбул с 4·50. В този клас има само три ученички с успех по-малък от пълна четворка.

В петия клас има седем ученички с *много добър* успех срещу пет — миналия срок: Манафова Р. с 5·50, Цакова В. с 5·30, Пачеджиева М. с 5·10, Дякова с 4·60, Цветанова Ц. с 4·55, Николова Ст. с 4·51 и Момчилова В. с 4·50. Пет момичета в този клас имат общ успех среден.

Четвърти б клас има шест ученички с общ успех пълна петорка или повече. Повече от половина от този класа имат *много добър* или *отличен* успех. От друга страна три момичета в клас имат общ успех *слаб*. Освен трите гореспоменати ученички между 15-тех най-силни, Зографска В. от този клас има общ успех 5·00; Илиева Л. — 5·00, Катинова Р. — 5·00, Белчева Ю. — 4·83, Петрова М. 4·83, Кутевска А.—4·83, Христова Б. — 4·80, Лисичева М. 4·50 и Георгиева З. — 4·50.

Четвърти а клас има най-много ученички с *отличен* успех именно три, най-много с *много добър*, и най-много със *слаб*, именно пет. Десет ученички имат общ успех 5 или повече. От горепоменатите петнадесет най-силни ученички в училището шест са от този клас. Даже половината от първите дванадесет са от този клас. Другите успели през срока са Московска В. с 5·10, Хаимова Г. с 5·00, Андреева М. с 5·00. Градинарова Н. с 5·00, Симеонова Е. с 4·83 Хаван с 4·83 Гершопов с 4·83 и Начева Сл. с 4.50.

В трети клас има шест ученички с *много добър* успех срещу три през II срок. Освен горепоменатите две, те са Караманчева В. с 4·91, Иосифова с 4·73, Момчилова М. с 4·73, Нисимова В. с 4·55 и Пейкова Н. с 4·55.

Втория клас е най-слабия клас в училището. Половината от ученичките в този клас има общ успех среден или слаб. Четири имат *много добър*: Куюмджийска Р. с 4·80, Везенкова Г. с 4·66, Корчева Л. с 4·60 и Христова Е. с 4·60.

Първи клас е направил голям напредък през току-що изтеклия срок. Шест момичета са спечелили *много добър* успех или повече от много добър срещу три за II срок: Манафова В. с 5·71, Пармакова З. с 4·86, Свободова Г. с 4·71, Кюстендилска М. с 4·80, Чавдарова Е. с 4·58 и Багрянова В. с 4·57. Три момичета имат общ успех *слаб*.

Поведението на ученичките е било много задоволително. Никакви особни случаи за изследване и наказване не е имало. Случаите на намалено поведение са много малко.

Общо казано ученичките са се показали много благонадеждни. Те съставляват неоценимо българско съкровище, което никакви репарационни комисии не могат го отнее.

Селмокласнички.

Въпроса на деня в Амер. девич. уч-ще.

Въпроса на деня в Амер. Дев. у-ще е поместването имената на силните ученички в „Рилски Шепот".

Това е предмета на много спорове и разисквания, които стават напоследък между ученичките. Това е предмета, който буди една лоша амбиция, придружена със завист и озлобление на една спремо друга — а не добрата и благородна такава, както мислеха *мнозина*.

Когато започнаха в края на първия срок публикуването на успеха, всички мислеха, че това е най-доброто средство за хубави бележки. Но бележките ли са най-важния фактор в живота или развитието на един благороден характер? Нима тази амбиция породена за получаване на отличния успех не прави учащия се ограничен вдаден в своите уроци и непрочитащ нито ред от друга книга?

„Хубаво било целия живот на човека да бил прекаран в състезание". Да но благородно ли е това състезание, което развива надменност, себелюбие, завист и много мнение за себе си?

Ето какъв е отговора когато питате способна ли е еди-коя си ученичка: „О, да, разбира се, писана е в „Рилски Шепот".

Нима способността на едно момиче се изразява с писането му във вестника, защото имало 4·50, а не 4·45?...

Тръгнете ли из двора и се спрете при некоя група ученички, които живо разговарят — то знайте че е нещо за успеха писан в „Рилски Шепот". Вслушате ли се, ще чуете: „Хи, че разбира се, аз имам 4·65 общ успех". „Ами ти писана ли си във вестника?" „А, щък моите бележки са по-хубави от твоите" с задоволство възкиква некоя и изведнаж се почват бурни спорове. Даже некоя писана в „Рилски Шепот" мълчи, надигнала глава с презрение гледа „простосмъртните".

В пералня ли било, в клас или на спалната дъските се мият, вечно некоя седи с книга и мълви в ръцете, събира, дели и пресмета бележки.

* * *

На надменните отговори: „Аз съм способна, защото съм писана във вестника", ние ще отговорим:

— Най-способните, интелигентни и развити момчета от VIII клас в мъжкия пансион, са освободени само по един или два предмета. Защото не са давали времето си за да имат 4·5 общ успех, а са излизали вън от сухата и еднообразна сфера на сегашната система на учене, за да получат това, което сега притежават и което безспорно е много по-ценно за тех и бъдния им живот, нежели безплодната цифра на успеха им.

Бележки от Марко. За ред години не е имало в мъжкото училище един VIII клас с толкова способни, енергични и примерни момчета, както през тази учебна година. Те са упрославали не малко от училищните дейности и са се показали достойни, неуморни водители. Много са допринесли за общия успех на училището. Сега ще е много интересно да видим отношението между бележките и участието в училищните дейности. Ето фактите по този въпрос:

Шест момчета имат общ успех от 4·20 нагоре. *В тази група се намират всичките, които са взимали ръководно участие в дружествени дейности*, с едно само изключение.

В този клас един ученик е освободен от четири предмети, трима — от по три, и двама — от по два. *В тази група от осталите се намират всичките проявили се до сега водители*, с двама само изключение.

Ние сме наклонни да не приемем намека на „седмокласнички", че „най-способните, интелигентни и развити" ученици са още с посредствени бележки.

Обаче, аз ще съм прав между онези, които искат да махнат бележките и да се даде оценка по това, което върши ученика се, а не по това, което вуби.

Спорт и туризъм.

Тази година спорта и туризма в нашето училище се засилиха до голяма степен. Основаха се няколко спортни клуба, а по инициативата на отделни ученици или на дирекцията са направени няколко излети из красивите кътове на Рила.

„Спорт Клуб" даде тази година няколко официални игри на собственото си игрище, отпуснато му от тукашния гарнизон в казармите на 7-о арт. отделение. Всички игри беха посетени добре, а играчите играха така добре, като че ли бяха членове на силен софийски клуб. Това прави чест на водачите на тоя най-силен спортен клуб в нашето у-ще.

Другия спортен клуб, „Ботев", съставен измежду у-те на четвърти клас, е изобщо много по-слаб от „Спорт-клуб." При все това, и той има зарегистрирани два мача: Първия му тим се състезава с тима на пети клас. Резултат 1:1. После втория му тим се състезава с тима на II прог. кл Резултат 2:1 в полза на II клас. Освен това, има мач между тимовете на II и III прог. класове на игрището на „Спорт-клуб." Резултат: 12:0 в полза на III клас.

Имало е и няколко други мача между прогимназиалните класове. И тук прогимназията би гимназията!

В началото на годината учениците от горните класове направиха един двудневен излет до най-алпийското място на Рила планина, — „Рупите." Водени члена на Самоковското Туристско д-во, нашия ученик Радев. Групата спа в двореца „Овнарско." Рано другия ден излетниците се отправиха за самите „Рупи," обаче ниско надвиснала мъгла и дъжда им попречиха да видят хубостите на българските Алпи. Стигнаха само до първото езеро на тамошния цирк-ус и вследствие на дъжда се върнаха назад.

По средата на годината, преди коледа, наши ученици от VI и VII клас се са посетили излета на туристическото д-во „Рила" до красивите „Орлови скали," които гигантски се издигат в началото на прохода „Демир-Капия." Главатар е бил председателя на „Рила" — М. Веселинов, а водач — В. А. Радев. Излета е бил прекарян много добре с един малък инцидент: Главатаря и двама наши шестокласници са паднали по една заледена пропаст от върха на скалите чак в реката Бели-Искър (около 700—800 метра). По една щастлива случайност, падналите са се отървали не много тежко ранени, както би се очаквало.

На 1 май т. г. по инициативата на дирекциите, двете ни училища направиха излет до Чам Кория, където под звуците на случайно намерена цигулка се прекараха няколко весели часове в хоро и други игри.

В същия ден, „Комуната" на г-н Марки е направила излет до казания вече дворец „Овнарско," където са се срещнали с принцесите.

Радваме се, че можем да съобщим всичко това и не губим надежда, че за напред спорта и туризма в нашето училище ще бъдат още по-добре застъпени, че „Спорт-Клуб" ще има щастието да се състезава с някои чужде-градски клубове, че ще имаме някой „туристическа секция" към клона „Рила" на Ю. Т. С. в България, които да урежда един истински излетен, туристски живот в нашето училище и най-после, че настоящия отдел на нашия вестник ще има щастието и за напред да съществува и даже да се уголеми.

Съобщава: *В. А. Рилски.*

ХРОНИКА

Сказки. Напоследък в нашите училища се държаха няколко сказки. На 12 т. м. г-н подпор. Л. Паспалеев от града държа хубава сказка в салона на девическото училище. Темата му беше: „Най-новата руска литература (болшевишка и емигрантска)." С хубави думи г-н Паспалеев охарактеризира тая руска литература и лицето на нейните представители Блок, Соловйев и др.

На 21. с. м. в общата стая на мъжкото училище след хубава музикална част, от името на Мл. Хр. Д-во нашия уважаем учител г-н Алексиев каза няколко хубави думи за „Религията, която повдига."

И най-после на 25 с. м. — Спасовден — в салона на девическото у-ще нашия добър и обичен учител по рисуване г-н Христов говори на предмета *Съвременното изкуство.*

И трите сказки бяха добре посетени и изслушани с голямо внимание. От името на учениците и ученичките ние изказваме най-голяма благодарност на сказчиците.

Празника на българската учаща се младеж — деня на славянските равноапостоли Св. Св. Кирил и Методи—и тази година биде отпразднуван по един тържествен начин. След службата в черква едно грамадно шествие се отправи за държавната гимназия, където чухме една сказка за случая от учителя от държ. гимн. г-н Петров и няколко декламации и песни от наши и от държ. гимназии и прогимназии ученици.

След това под звуците на военната музика имаше няколко хора, които продължиха до 12 ч.

След обед начело с военната музика всички ученици и ученички от държ. у-ща, след импозантна манифестация из улиците на града, се отправиха за Туристическата градина, където до 6 ч. в. играха хоро и др. игри.

Вечерта на площада пред пощата, който беше феерично осветен от приятното българско светило — борина — и същевременно от най-новите изобретения на науката — бенгалски огън и ракети,— всички учащи се и маса граждани прекараха в песни и хора чак до 1 ч. полунощ.

В нашето у-ще цялия подиробед, от 2—8 ч. в. задния двор на мъжкото у-ще кънтеше от веселите сияхове на ученици и ученички и от кларнето и барабана на Капяра, а старото училищно здание се тресеше от многобройните живи и весели хора.

Спасовден — 25 т. м. — беше също така тържествено отпразднуван. Сутринта д-во „Развитие" уреди своя традиционен конкурс. Това беше едно отлично утро, в което на най-добрите изпълнители бидоха дадени награди. (Надяваме се, че в следующия брой ще поговорим по-обширно по това). След обед от 3 ч. на игрището на „Спорт-Клуб" последния даде жива и красива игра между някои от своите тимове. Спортистите имаха щастието да се удостоят с присъствието както на нашите ученици, така и на ученичките на съседното училище.

По случай 25 годишнината от смъртта на първия български турист — известният наш поет Алеко Константинов, Самоковския клон „Рила" на Ю. Т. С. в България уреди вчера, Спасовден, от 10—12 ч. сутринта в салона на Семинарията хубаво „Алеково утро." Бидоха изнесени няколко фейлетони и разкази от любимия човек, и една от неговите малки сценки — „Бай-Ганю ще издава вестник." Всичко